

Anàlisi crítica dels mitjans de comunicació: Akasvayu Girona

TREBALL FINAL DE GRAU

AUTOR: Pau de Castro Sala

TUTOR: Narcís Iglesias Franch

ESTUDIS: Grau en Comunicació Cultural

CENTRE: Facultat de Lletres. Universitat de Girona

CURS ACADÈMIC: 2018/19

DATA DE LLIURAMENT: 22/07/2019

ÍNDEX

1. INTRODUCCIÓ.....	3
MOTIVACIÓ	4
TEMA.....	5
INTERÈS HISTÒRIC.....	6
2. JUSTIFICACIÓ I OBJECTIUS	7
3. METODOLOGIA.....	8
4. MARC TEÒRIC	9
5. PRESENTACIÓ DELS MITJANS ANALITZATS.....	12
EL 9 ESPORTIU DE CATALUNYA	12
HISTÒRIA BREU.....	12
COMPOSICIÓ BÀSICA.....	13
DINÀMICA POST-PARTIT.....	15
DIARI DE GIRONA	20
HISTÒRIA BREU.....	20
COMPOSICIÓ BÀSICA.....	20
DINÀMICA POST-PARTIT.....	22
6. ANÀLISI QUANTITATIU	28
TEMPORADA 2005-2006	28
TEMPORADA 2006-2007	31
TEMPORADA 2007-2008	35
VALORACIÓ I COMPARACIÓ DE L'ANÀLISI QUANTITATIU	38
7. ANÀLISI DEL CONTINGUT.....	39
CRONOLOGIA	39
TEMPORADA 2005-2006	40
TEMPORADA 2006-2007	47
TEMPORADA 2007-2008	54
VALORACIÓ I COMPARACIÓ DE L'ANÀLISI DEL CONTINGUT.....	65
8. CONCLUSIONS	66
9. BIBLIOGRAFIA I WEBGRAFIA.....	68
10. ANNEXOS.....	69

1. INTRODUCCIÓ

L'Enciclopèdia Catalana defineix el verb “recordar” com representar-se en la ment alguna cosa passada. Recordar és tornar a viure la imatge d'un fet que va ser present. Al cap i a la fi, el passat el recordem des del present i l'essència que fa tant especial el passat és perquè va ser present. El present és la temporalitat que ens guia a nosaltres mateixos i en el que projectem tant el passat i, menys sòlidament, el futur. Som el producte de la nostra memòria i constantment estem recordant. Tot el que pensem és fruit del record; un record selectiu, imperfecte.

El record té una part subjectiva en tant que emocional, per això és imperfecte. Així, alguns records seran més vius que d'altres i estaran més relacionats amb el present segons l'emoció que t'hagi fet viure aquest record. El present és la temporalitat en la que el subjecte viu amb tot el seu amor però en el passat no passa el mateix. Per tant, com que el present, quan exposes tot el teu amor, estarà lluny, el record des del present és una projecció amb un component objectiu destacable. La distància temporal entre el passat i el present és d'on es genera aquesta projecció objectiva que sempre serà més objectiva per no pertànyer al present.

Encara que el record tingui la força emotiva del present, sí que podem considerar el passat com una temporalitat original perquè tu no sents el mateix quan ho vius, el present, que quan ho recordes. El record et fa tenir perspectiva emocional d'allò que et va passar, t'ho mires com una projecció, des d'aquest punt de vista objectiu. Tornar a viure té una singularitat que és en base al present però que es pot explicar per sí mateix perquè, a diferència del present, té aquesta part objectiva, té aquesta part de no-present, que la fa diferent. A més, aquest vincle serà més sòlid que el futur perquè el futur també el pensem des del present però no té el fonament del passat, que ja ha estat. El futur és més líquid per estar relacionat amb l'expectativa.

He volgut introduir el meu treball comentant aquesta originalitat del record perquè la meua investigació no ha deixat de ser, també, una manera de tornar a viure. Si la crònica ens permet reviure un fet amb les paraules d'una altra persona que ho ha viscut, els mitjans de comunicació també són una bona eina per recordar d'una manera diferent a la personal. Un individu sempre tindrà una sèrie de records concrets en una experiència

passada. Tanmateix, en una vivència compartida, conèixer el record d'altres persones i la manera com ho van viure estimula la ment i explora el record, el transforma.

MOTIVACIÓ

Des del primer moment que vaig afrontar el Treball Final de Grau tenia clar que el treball m'havia d'incentivar. Que la tasca que estava a punt de donar els seus primers passos havia de tenir un punt d'atracció fort perquè el ritme d'aquesta motivació mai es ralentiés prou. Des de molt abans de preparar-me el treball ja era conscient que hi hauria de dedicar moltes hores i això concretava més el filtre de possibles opcions.

Un filtre ja prou limitat pel fet que era conscient que l'única temàtica que podia abordar la meva tasca seria el futbol, per passió, per coneixement i perquè el treball em permetria assolir-ne més. Es podia incloure, com a molt, l'àmbit esportiu però hi havia tan suc futbolístic per tastar que qualsevol tema que no es tractés de futbol mai va passar a ser una possibilitat real. Sobretot per la part històrica perquè conec prou bé el futbol actual però no tan d'on ve i la vessant històrica de les coses sempre ha estat del meu interès.

Tot i això, aquesta perspectiva va començar a canviar quan vaig passar a formar part de l'organigrama comunicatiu del Bàsquet Girona, un equip de bàsquet fundat el 2014 pel jugador professional Marc Gasol. Fins aleshores, aquest esport només l'havia seguit puntualment per les xarxes socials i des que em vaig involucrar en el projecte que vaig començar a reprendre el meu seguiment per aquest esport.

El futbol era l'únic àmbit que m'atreia però poc a poc a la meva afició pel futbol s'hi va anar afegint taques de bàsquet. Perquè, més enllà de l'aspecte professional, es va tornar a despertar aquella curiositat. Aleshores em vaig adonar que l'única cosa que em podia atraure d'un tema que fos esportiu però no futbolístic era que precisament no fos futbolístic. El fet de passar a formar part d'un esport diferent del futbol va debilitar la càrrega mental que arrossegava pel fet de seguir diàriament l'actualitat de l'esport rei.

Així, la idea de tractar algun àmbit de l'Akasvayu Girona va ser motivadora des del primer moment perquè tenia un component històric interessant, perquè tractava el bàsquet gironí, perquè era una temàtica que em quedava a prop. Hi han integrants tant interns com externs del Bàsquet Girona que van formar part d'Akasvayu i el seu dia a

dia i perquè des del primer moment el vaig veure com un nínxol per on endinsar-me per conèixer la cultura d'aquest esport i el que va significar el bàsquet a Girona.

Per altra banda, un altre dels factors estimulants que m'han atret en el moment d'escollir el tema del meu treball ha estat l'objecte d'estudi que analitzaré. Encara que sigui una motivació més a títol personal que pròpiament del treball. Quan era petit, els meus pares eren subscriptors de 'El Punt', i a mi, que m'encantaven els esports, sempre els hi demanava. Encara que era un fanàtic del futbol ja des de ben jovenet, vaig viure l'etapa Akasvayu de ben a prop i, encara que no la recordo gaire, sí que en feia un seguiment. Una nostàlgia que em va aparèixer el primer dia que vaig endinsar-me a l'Arxiu Històric de Girona en l'hemeroteca de l'Esportiu, antic "El 9", i vaig recordar, sobretot, la sèrie de detalls estilístics que ara ja no hi són. La manera com posaven el resultat a les portades, la manera com anunciaven l'horari d'un partit en concret i altres detalls que em porten a reviure intensament la meva infància a partir d'una singularitat molt simple, una manera de fer que no era molt diferent, però que sí tenia uns retocs que la feien especial.

TEMA

El tema del meu treball és l'anàlisi del tractament dels mitjans escrits durant l'etapa que l'empresa Akasvayu va presidir el CB Girona (2005-08).

Per tant, durant la recerca em centraré a definir tota l'estructura dels mitjans escrits en l'entorn Akasvayu. Analitzaré la metodologia que utilitzaven observant una línia temporal regular, quin tipus de contingut oferien i com anaven variant aquesta manera de fer segons l'actualitat del club en casos de partits o esdeveniments importants.

Per altra banda, la meva intenció inicial era fer un tractament de la comunicació corporativa del club i la dels mitjans i explicar la relació entre aquestes dues entitats. Tanmateix, l'embargament del club l'any 2008 es va emportar tot el material comunicatiu de l'època Akasvayu i l'alternativa que vaig trobar més adequada va ser aquesta.

INTERÈS HISTÒRIC

La història de l'Akasvayu Girona és la màxima expressió d'aquell relat de la ciutat gironina amb l'elit esportiva. Aleshores, el Club Bàsquet Sant Josep Girona ja era capdavanter en el bàsquet competitiu però mai havia optat a assolir una gesta més ambiciosa que la de mantenir-se en la primera divisió. La projecció mediàtica que va suposar allò, el moviment social que va provocar, era un fenomen inèdit en la història esportiva de la ciutat, ara ben representat pel futbol. D'alguna manera, l'èxit social de l'Akasvayu va ser la llavor que més tard acabaria germinant amb l'ascens del Girona a La Liga Santander.

Després de més deu anys de la desaparició de l'Akasvayu Girona, es pot observar amb més precisió el que realment van significar històricament aquells tres anys. Un fenomen esportiu que va canviar la ciutat per sempre més, portant-la a tastar el gust més sabrós de l'èxit, que amb el pas dels anys s'acabaria imposant a la ciutat amb una manera de fer molt diferent a la d'aleshores.

Precisament aquest és el primer motiu dels tres que exposaré en l'apartat d'interès històric. L'èxit esportiu i l'estímul social que va commoure a la població gironina durant tres temporades quan van poder viure en un núvol d'il·lusió i espectacle. Un núvol que es va desfer de la mateixa manera que es va originar, que va caure per la mateixa raó i a la mateixa velocitat que tres anys enrere l'havia fet pujar com l'escuma amb l'única diferència que la caiguda va ser més profunda. El segon motiu d'interès històric de la temàtica del meu treball és l'Akasvayu Girona en el context de la bombolla immobiliària doncs la història de l'Akasvayu Girona és la història d'una víctima més de les milers que van caure afectades per la crisi immobiliària que va patir aquest país fa una dècada.

Des de la seva arribada, l'empresa immobiliària Akasvayu, encapçalada per Josep Amat, es va imposar a través del poder del diner amb injeccions milionàries que van engreixar l'ambició de tothom i que va provocar l'arribada de nombroses figures de talla nacional i internacional. Uns ingressos però, que s'executaven des de la inestabilitat de l'especulació econòmica que estructurava el club. En altres paraules, la casa de l'Akasvayu Girona s'havia construït sense fonaments i amb un feix de bitllets mal ajuntats que amagaven una direcció de club sense sentit i sense cap propòsit clar i consensuat. Amb l'arribada de la crisi i la caiguda dels preus dels pisos també va arribar

la desaparició de la glòria efímera de l' Akasvayu, un èxit que va durar el que van durar els diners, un moment àlgid que es va alimentar del poder especulador d'una quantitat econòmica ingent.

Als motius econòmic i social-esportiu hi afegeixo un tercer més relacionat amb el tema principal del treball, la comunicació. Aquest es tracta del canvi històric que ha patit la comunicació des de l'època Akasvayu i com el creixement de l'apartat digital ha comportat millores significatives en el camp de la comunicació i, com és lògic, també en l'àmbit corporatiu. En aquest sentit, el període de digitalització que ha viscut la humanitat ha provocat un canvi d'època en la comunicació, sobretot en aquest branca corporativa que cada vegada s'ha professionalitzat més. Abans, només les empreses més grans es podien permetre un equip de comunicació però l'arribada de les xarxes socials i la implantació d'elements comunicatius en la vida quotidiana ha incrementat la importància d'aquests col·lectius en el sector corporatiu. Per això, endinsar-me en el món corporatiu de l' Akasvayu Girona em permetrà conèixer el funcionament comunicatiu del club i també d'una època radicalment diferent a l'actual, ara que formo part de l'equip de comunicació d'un club.

2. JUSTIFICACIÓ I OBJECTIUS

La missió del meu treball serà definir l'entramat comunicatiu dels portals comunicatius escrits que informaven sobre l' Akasvayu Girona durant els seus tres anys de vida. Seguint aquesta línia, la hipòtesi del meu treball és que El 9 tenia un estil més personal de transmetre i oferia més contingut que Diari de Girona.

A partir d'aquesta premissa, enumero quatre objectius per assolir un cop realitzada la investigació que fonamenta el treball.

El primer objectiu serà conèixer el funcionament d'un seguiment comunicatiu a un equip esportiu, en aquest cas l' Akasvayu. Així, segmentaré les dues branques que formen l'arbre estructural d'aquest seguiment: la informació i com està explicada.

El segon objectiu és determinar que el periodisme deixa la petjada del que vam ser. El periodisme no només explica qui érem sinó com érem.

El tercer i últim objectiu serà definir dues maneres de veure i tractar un mateix contingut i desgranar-ne similituds i diferències.

3. METODOLOGIA

Per tal d'assolir els objectius de la meva investigació, he planejat un mètode d'estudi que em permeti conèixer el funcionament de l'àmbit comunicatiu que vull tractar: els mitjans de comunicació escrits.

La metodologia del meu treball està segmentada en tres branques: l'anàlisi del discurs, estadístiques del contingut dels dos diaris i entrevistes als responsables de la secció de bàsquet d'aquella època.

En el meu treball, començaré definint l'estructura regular del discurs dels mitjans gironins. En primer lloc, tractaré la planificació regular d'ambdós portals, és a dir, tots aquells aspectes que tinguin a veure amb la rutina setmanal. Dins aquesta part, també hi anirà inclosa una exposició de la manera com aquests diaris transmetien tots aquests continguts en la versió amb paper i el sentit de la seva metodologia, és a dir, el com estaven distribuïts els continguts en una pàgina de diari: el número de columnes, el número de fotografies, el número d'afegits que hi havia dins l'article (com a complement de la informació)... i el perquè de la seva distribució.

Després, passaré a investigar aquells aspectes més intermitents en l'actualitat esportiva del club com els fitxatges, els partits o esdeveniments importants, com la Copa del Rei, el Play-Off o l'Eurocopa FIBA, i altres notícies més enllà de l'àmbit esportiu si s'escau.

Així doncs, em fixaré en primera instància en la metodologia més general, per la seva regularitat, a la que recorrien ambdós diaris. Tot seguit, prosseguiré a estudiar a través d'un altre mètode que enriquirà el contingut de la meva investigació per la seva diferència metodològica. I aquesta variació es fonamenta en el terreny comparatiu en la que observaré tres casos. En primer lloc, faré una comparació directe entre els dos models de discurs i de distribució de continguts entre El 9 i El Diari de Girona. En segon lloc, investigaré els canvis de discurs que hi han hagut des de l'època Akasvayu fins a l'actualitat per mostrar el canvi de discurs, en línies generals, durant aquesta dècada. En tercer lloc, entraré a comparar les dues èpoques en la transmissió de continguts després de la irrupció digital.

Tot això pel que fa relatiu a l'anàlisi del del discurs dels mitjans. Després d'això, faré un anàlisi estadístic que em permetrà quantificar la importància de l' Akasvayu Girona en aquella època. Per això, determinaré el número de portades, articles informatius, articles d'opinió, entrevistes i continguts extres per conèixer el bagatge que tenia l' Akasvayu en l'actualitat esportiva.

Per tal de descobrir tot aquest contingut, el tercer mètode d'investigació que utilitzaré serà l'entrevista. Per això, em posaré en contacte amb tres persones que van formar part de l'activitat comunicativa de l'època Akasvayu. El cap de premsa del club, Joan Danés, el periodista esportiu de l'Esportiu, antic El 9, Jordi Prat, i el també periodista, en aquest cas del Diari de Girona, Marc Verdaguer. A través d'ells, indagaré en la dinàmica rutinària des de l'exterior del club per saber com es gestionava la informació i el discurs concret d'aquella època i la vessant més interna del club per conèixer des de la part oposada, quina era la relació amb la premsa.

4. MARC TEÒRIC

El meu treball es centra en l'anàlisi dels mitjans de comunicació esportius. Per això, primer faré un tractament bàsic sobre els temes fonamentals del treball: el periodisme, l'esport i el periodisme esportiu.

Tot i que el periodisme estigui passant per una crisi, sempre ha estat una arma social de gran rellevància. De fet, col·loquialment se'l coneix com el quart poder, com a continuació de la divisió de poders de Montesquieu (legislatiu, executiu i judicial). En el llibre "La transformació estructural de l'esfera pública" (1962)¹, Jürgen Habermas utilitza per primera vegada el terme "esfera pública" com a espai de debat i discussió pública en les societats democràtiques. El pensador alemany situa l'origen d'aquest fenomen en la primera època de l'Anglaterra burgesa a finals del segle XVIII i el XIX. Aleshores, el nou context social afavoria trobades populars en cafès, bars i museus que construïen un espai d'opinió entre l'esfera privada i l'estatal.

¹ - Keane, John (1996). *Transformaciones estructurales de la esfera pública*, fragment del llibre amb el mateix títol.

Aquesta opinió pública seria la precursora del *mass media*, els mitjans de comunicació de masses, que anirien agafant cada vegada més força en el transcurs del segle XX. Els mitjans sempre han estat els actors protagonistes en donar cos a aquesta opinió pública, encara que ara estiguin perdent força. Com a subjectes principals d'aquest espai d'opinió, el limiten segons el punt de vista que decideixin ensenyar. Per tant, a partir d'aquesta premissa, el periodisme efectua el seu poder social com a intermediari de la realitat a partir de tres accions. La primera és la pròpia segmentació de la informació en base a un criteri subjectiu, pel fet de no poder transmetre tota la realitat de manera directa. La segona és la selecció i organització jeràrquica d'aquesta informació. La tercera és la influència en la manera de pensar de l'individu, per generar una opinió subjectiva al conjunt objectiu d'individus.

L'esport és un motor cultural molt influent i com a atracció social també inclou al periodisme. En aquest treball analitzaré la manera com els mitjans articulen el pensament. Les teories d'anàlisi del llenguatge es basen en el principi que un text no és un conjunt de significats (paraules) per explicar un significat sinó que aquest conjunt objectiu d'elements objectius (paraules) tenen una connotació subjectiva.

Aquestes teories d'anàlisi del llenguatge es fonamenten en quatre aspectes bàsics. El primer és la posició crítica davant tot allò conegut i una mirada escèptica sobre la visió de què les maneres de veure el món s'imposen com a naturals. El segon és el reconeixement de la influència històrica i cultural sobre la nostra manera de veure el món. El tercer és l'afirmació que la visió del món no està constituïda per naturalesa sinó a partir d'uns processos socials. El quart i últim és el consens en el plantejament de problemes de recerca sobre les formes de coneixement vinculades a les accions i pràctiques dels individus en societat.

En aquesta sèrie de teories en destaca una en l'àmbit periodístic, l'Anàlisi Crítica del Discurs (ACD)².

L'Anàlisi Crítica del Discurs és un tipus d'investigació que es centra en l'anàlisi discursiu i estudia, principalment, la forma en la que l'abús de poder i la desigualtat

² - Van Dijk, T. (1999). *El análisis crítico del discurso*, publicat a Anthropos, 186, Barcelona.

social es representen, reproduïxen, legitimen i resisteixen en el text i la parla en contextos socials i lingüístics.

El principals intel·lectuals de l'ACD són Teun Van Dijk, Norman Fairclough i Ruth Wodak. Aquests dos últims resumeixen els principis bàsics d'aquesta disciplina de l'anàlisi discursiva:

- L'ACD tracta sobre problemes socials
- Les relacions de poder són discursives
- El discurs constitueix la societat i la cultura
- El discurs fa un treball ideològic
- El discurs és històric
- L'enllaç entre el text i la societat és immediat
- L'anàlisi del discurs és interpretatiu i explicatiu
- El discurs és una forma d'acció social

L'Anàlisi Crítica del Discurs no es basa en mètodes genèriques sinó que agafa forma segons el context. D'aquesta manera, és rellevant perquè destil·la el contingut subjectiu del discurs que pretén seduir al receptor.

El periodisme esportiu és un tipus de periodisme que es centra en comentar i analitzar la realitat de l'esport. Aquest és un atractiu social molt important en les societats tant pel seu caràcter popular com per la seva estigmatització social. Maria Ángeles Martínez³, docent i investigadora de la Universitat de Sevilla, tracta en un estudi sobre el mite com a model de conducta humana. L'esport, sobretot el d'alta competició, es constitueix com un àmbit idoni per la creació d'herois per la seva clara vinculació amb els valors, els quals poden extrapolar-se a altres àmbits de l'esfera social gràcies al seu component simbòlic.

Per altra banda, els canvis de significat del mite al llarg de la història han desembocat en una nova versió de la mitologia esportiva actual, en relació amb els mitjans. Per un costat, les noves possibilitats divulgatives i globalitzadores per al periodisme i, per

³ - Marín Montín, Joaquín (2012). *Nuevos horizontes en la investigación sobre comunicación y deporte entre Brasil, Portugal y España*, primer capítol del llibre "Deporte, comunicación y cultura".

l'altre, els interessos materials dels grups empresarials fan que els *mass media* determinin les noves formes culturals d'expressió de l'esport.

En aquestes noves formes hi ha tingut una influència cabdal les dues crisis que ha patit el sector: l'econòmica i la pròpia periodística. Producte d'aquestes dues, el periodista Eduardo Gil i l'investigador Hilario Romero subratllen que els continguts estrictament relacionats amb l'esport i el rigor periodístic han perdut un important protagonisme en els mitjans de comunicació. Per contra, s'està consolidant la creació d'un espectacle mediàtic que tendeix a anar més enllà dels valors propis de l'esport sota un prisma sensacionalista. Aquest està guanyant cada vegada més pes pel creixement de les audiències i l'interès econòmic que fonamenta cada vegada més les produccions periodístiques provoca que els esports majoritaris siguin més majoritaris i els minoritaris, més minoritaris.

En aquesta línia històrica, el meu treball es troba en l'època prèvia a aquestes dues crisis i la meva intenció no només és recordar una època esportiva sinó també un període periodístic que ja no tornarà.

5. PRESENTACIÓ DELS MITJANS ANALITZATS

EL 9 ESPORTIU DE CATALUNYA

HISTÒRIA BREU

El 9 Esportiu va néixer l'1 de gener del 2002 amb l'objectiu de ser el diari esportiu català de referència. La diada del 2003 va passar a editar-se també en comarques gironines i segueix vigent avui en dia. El 30 de novembre del mateix any també va obrir una edició a les comarques tarragonines que es va acabar extingint durant la darrera crisi. Després d'un temps ocupant la secció d'esports de El Punt, el 14 d'agost de 2011 va canviar-se el nom (de El 9 Esportiu a L'ESPORTIU), va monetitzar els continguts de la seva pàgina web, va independitzar el seu repartiment de El Punt Avui, passant a vendre's individualment, i va augmentar el número de pàgines que publicava: 40 i totes en color. El pas de la crisi com a factor determinant i la dura competència dels mitjans esportius castellans ha provocat que el mitjà perdi pes, passant a publicar una mitjana de menys de 20 pàgines.

COMPOSICIÓ BÀSICA

La metodologia estructural de El 9 Esportiu en època Akasvayu destacava per la seva singularitat. Des de la manera d'exposar els continguts a la portada fins al mètode que utilitzava per dividir les informacions en les pàgines del diari.

LA PORTADA

En la portada, tant important era l'espai on es col·locava el titular i la quantitat d'aquest espai com el color de rerefons que el representava. En aquest cas veiem quatre espais i tres tipus de colors diferents, indiferents a un escala valorativa. L'espai principal és el central, on hi ha la informació més important del dia i és l'única que pot tenir color o no. A la seva dreta, hi ha la segona temàtica més transcendent de la jornada en vermell.

A dalt, hi figura el tercer moment esportiu més destacat, de color groc. Finalment, a baix de tot, l'espai menys important de l'element que més impacte directe té en un diari (la portada) en blau marí.

EL CONTINGUT INTERN

Paraules majors

Cita ineludible en la copa FIBA, amb la visita del Virtus a Fontajau Tots dos estan imbatuts en la segona fase i es pot definir el campió de grup Coliders en la Lega, els italians només han perdut quatre partits aquest curs

SCHEIDT / Breyer

Quan encara és tendre el record del magisteral saqueig a la pista de l'Unicaja, a l'Akasava ja se li presenta al llindar de casa un altre repte. Un repte gairebé insuperable en atractiu en la vigent copa FIBA, d'aquells que li poden alimentar el prestigi a nivell internacional. La visita avui a Fontajau del Virtus (ara Virtus) Bolonya tornarà a provar a persona la habilitat més que demostrada dels de fons tant amb el calli dels seus com en aquesta competició, en què us mantenen l'unicavista (8-0).

«És un partit del muntanyenc que el del Madrid», va estrinxer Svetislav Pešić en la roda de premsa d'ahir. I de no no hi hauria. La qualitat de les plantilles i la seva densitat de recursos comiden a inmutar això per a garantir, passada obligatòria per als amants del bàsquet. Una ocasió idèntica perquè l'aficionat a l'basket amb els camions europeus, la majoria dels quals fins ara han regirat mitges entrades. A tot això, el país que dirimiran aquest vespre girarà a Itàlia, principal país forner al món segons les apostes, per ajudar a clarificar qui tindrà el primer loc d'aquest grup I. Ja acreditat un 2-0 en aquesta segona fase i tal com passen les coses, cap dels dos hauria de tenir problemes per acreditar el play-off de quarts de final. Amb el, el primer loc de grup garanteix tenir-hi el factor pista a favor, un detall que cal tenir molt en compte.

Un mur. Després de dos cursos en l'anonimat pel seu deserció administratiu i un altre (2000-01) representant les mides a la Lega, el Virtus torna a ensenyar les urpes. Amb el tècnic maccedoni Zane Markovski, ha recuperat el caràcter guanyador d'un club tan aviat a l'era. En la Lega és colider, amb el mateix balanç que el Montepaschi (13-3). A Europa va tancar la primera fase primer del grup II, amb un 5-1. L'única derrota va ser a Xipre, a la pista de l'AEK Limassol (88-81). Casualment, l'únic duel europeu en què ha rebut més de 77 punts.

Així doncs, el combinat italià, que va arribar a Girona

Markovic, assegurant en defensa contra el Kalev. / M. QUEL PUZ

El Virtus, un dels més històrics

Pocs equips poden presumir de tenir una història i un palmarès tan ric com el que ha acumulat el Virtus Bolonya en els seus gairebé 70 anys d'història. Fundat el 1927, té a les seves vitrines 15 lligues italianes, 8 copes i 2 eurolligues. El primer títol de l'Euroliga el va conquerir el 1998 contra l'AEK d'Atenes (88-84) al Palau Sant Jordi, amb Etore Messner a la banqueta i amb peces com Danilovic, Ripaudou o Nedelcovic. Tres anys més tard, arribava al segon. Va ser el 2001, en un play-off contra el Tau (3-2). La balança es va decantar en el cinquè partit al Palau Sant Jordi, amb Etore Messner a la banqueta i amb Geronzi, Ripaudou, Janic, Smolic, Rashard Griffith i també les claus Massaro. L'època d'esplendor es va liquidar amb la seva desaparició per problemes econòmics el 2003. Poc després, va comprar la plaça del Castell Maggiore de la Legadue i, a partir d'ara, va iniciar el canvi cap en la història al virtus, an F&E.

Bennett Davison, sempre el descartat

Les participacions de la Lega permeten que el Virtus disposi en la seva plantilla de tres nord-americans (Travis Best, Kris Lang i Bennett Davison). En la normativa italiana, s'hi estipula que hi ha d'haver un mínim de sis italians i, en la nostra, hi ha plena llibertat, amb un màxim de quatre extracomunitaris. A la copa FIBA, només n'hi poden jugar dos, i Markovski sempre s'ha descartat pels dos primers, i començarà ara avui. Davison va dur el curs passat en el Cibona en l'Euroliga, però no està 5 a Bolonya (6, 1 punt i 3,9 rebots en 19 minuts en la Lega).

sense el lesionat Gutierrez Giacomoni, es planta avui a Fontajau havent perdut només quatre partits (20-4). Equip equilibrat, ric en i d'un

trament talonat ofers el 62% en tirs de dos i 45% en triples en aquesta copa FIBA), el títol de defensa de l'Akasava per aconseguir el seu talent està bàsic.

AKASAVA GIRONA

Table with 3 columns: JOCADOR, PUNTS, REBOTS. Lists players like I. Solter, S. Bazzani, etc.

VIRTUS BOLONYA

Table with 3 columns: JOCADOR, PUNTS, REBOTS. Lists players like S. Best, S. Lang, etc.

VICTIM PARTY

Table with 3 columns: EQUIP, PUNTS, REBOTS. Lists teams like Tau, Virtus, etc.

DEFENSORIA D'GRUP

Table with 3 columns: EQUIP, PUNTS, REBOTS. Lists teams like Virtus, etc.

LA PREVIEW

Svetislav Pešić

ENTRENADOR DE L'AKASAVA. No podem dir que el partit ens pot donar prestigi, sinó a guanyar. Sabem que serà un enfrontament dur, del mateix nivell que el del Madrid. Estem en un bon moment i espero que tindrem el pavelló ple. És un duel per a tots els aficionats gironins al bàsquet. El Virtus de Bolonya té tradició i molta història. Han tingut problemes durant els últims anys, però no es pot guanyar sempre.

Els disparen de

molt de talent en atac, sobretot els exteriors. És un equip que té un increíble percentatge de tir. Són competitiu i tenen molts jugadors que poden decidir: Ilievski, Best, Drejher, Blizzard o Vučković. No sé si som els millors equips de la competició. Això ja ho veurem al final. Crec que hi ha equips molt durs i, si anem al play-off, jugaríem contra el Türk Telekom o el Panionios, dos equips molt difícils.

Hi ha diferents tipus de divisió de continguts en una mateixa pàgina dins el mateix diari. En aquest cas, amb tota una pàgina d'un mateix contingut, cal destacar cinc parts: el títol, el subtítol, l'article, els articles complementaris i les declaracions. El títol és en

minúscula i el subtítol està dividit en tres columnes. Els articles, també dividits en columnes, hi ha la més destacada que és la que està a l'esquerra. Després també hi ha els articles complementaris, tret distintiu d'aquest mitjà, situats, en aquest exemple, a sota de la foto. Es tracta d'un format rectangular on es publica una informació relativa indirectament al contingut. En aquest cas també s'hi afegeixen les declaracions dels protagonistes, distribuïdes en columnes, i que normalment obeeixen a un posicionament vertical encara que també hi poden figurar en horitzontal.

DINÀMICA POST-PARTIT

El dia més especial en tant que moment que es tracta més una temàtica determinada, en aquest cas esportiva, és la jornada després del partit. En el cas de El 9 Esportiu, el tractament de mitjana era de 3 pàgines: la crònica, les declaracions dels protagonistes i una tercera pàgina en el que destacava un factor influent en el partit. A vegades també s'hi afegia una quarta pàgina en la que s'afegia un segon article com el de la tercera pàgina o una columna d'opinió.

LA PORTADA

En la portada en color destaca el titular, el subtítol, la fotografia principal i el marcador, especial d'aquesta època, en format esfèric, amb l'equip local a la part alta, el visitant a la baixa i entre un nom i l'altre el resultat de l'enfrontament.

LA CRÒNICA

LA PRIMERA PÀGINA

Botits d'

► Desfeta de l'Akasvayu, que entra en col·lapse quan el rival obre forat i torna a caure a casa

► Els de Pesic, massa tensos, van evidenciar que es troben en un sotrac greu de joc

► Negats en atac, ni el domini del rebot ofensiu no els va servir de res

► L'Estudiantes va jugar serè i la fiabilitat en el tir de llarga distància el va catapultar

► Els equips perseguidors l'assetgen, però l'equip encara es manté tercer

78 AKASVAYU GIRONA												
Jugador	Punts	Rebots	Assistències	Robats	Errades	Penalitzacions	Minuts	2 Pts	3 Pts	Tots	Penalitzacions	Minuts
10. Andreu Gasol	11,00	8	3,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
11. Roger Pons	11,00	8	3,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
12. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
13. Pau Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
14. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
15. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
16. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
17. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
18. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
19. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
20. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
21. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
22. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
23. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
24. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
25. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
26. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
27. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
28. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
29. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	
30. Marc Gasol	10,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	

84 MMT ESTUDIANTES												
Jugador	Punts	Rebots	Assistències	Robats	Errades	Penalitzacions	Minuts	2 Pts	3 Pts	Tots	Penalitzacions	Minuts
10. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
11. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
12. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
13. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
14. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
15. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
16. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
17. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
18. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
19. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
20. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
21. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
22. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
23. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
24. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
25. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
26. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
27. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
28. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
29. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1
30. Víctor Sánchez	13,00	4	2,00	0,00	2,00	2	24	2	0	2	0	1

Thoreton busca l'arrel, defensat per Corles i Sotoca. L'aler no va estar gens bé en atac.

Què l'Akasvayu està encallat és, més que una sensació, una evidència. Va tornar a quedar pales abir a Fontajau, en una altra mostra de fragilitat, de col·lapse mental dels de Pesic. Salta a la vista que el problema no és d'actitud. L'equip hi posa el coll i lluita amb coratge cada pilota, com si fos l'última del partit. El problema és que amb això no s'ha hagut prou per obtenir victòries en una lliga tan competitiva com l'ACB. I, malgrat tot, encara en la segona volta, quan la dosi de responsabilitat i la cobrècia de les plantilles va anar creixent a mesura que avançava el curs.

La situació no és dramàtica. -l'equip conserva el tercer lloc, tot i que el Wierzbowski i el DKB Joverint ja estan a un tir de canó amb l'energe gascó, però la tercera derrota seguida a Fontajau és de les que cou. I ha mal. Més que no perquè dicta en evidència la fragilitat dels gironins. Una fragilitat amb dos vessants. El primer, mental. El grup està tens, massa tens. A la

primera dificultat -ahir, quan l'Estudiantes va distanciar-se en el tercer període (30-55)-, li entra l'ansietat, un company de viatge emmermat. A l'equip se li fa una muntanya i es malbaraten accions, fruit de la por i la desconfiança. I la segona debilitat és la física. Algunes peces han perdut força i es malbaraten accions, fruit de la por i la desconfiança. I la segona debilitat és la física. Algunes peces han perdut força i es malbaraten accions, fruit de la por i la desconfiança.

3

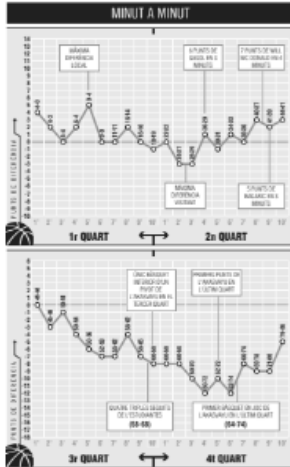
DERROTES seguides acumula l'Akasvayu a Fontajau

atenta a les ajudes i agressius en les línies de passada, però no hi van treure prou mèrit. Bàsicament, per culpa de la seva poca fluïdesa en les transicions. Per una raó o per una altra, sempre es nauva l'acció. La primera acabada amb exit no va arribar fins a mitjan segon quart, en una ocasió en què Sant Esteban va canviar malament i va haver de deixar el partit. Així doncs, l'Estudiantes, amb Nikolic i Brubee com a palleja interior i sense presència a la zona, va començar a creuar des de la mitja i llarga distància. Aquest factor i l'aparició de McDonald -feta i desfeta en les continuacions del lloc- queix directe-eren les principals

La crònica es publicava a doble pàgina, com el titular i la fotografia principal, amb una primera pàgina molt més protagonista. En primer lloc, destacar el subtítol, distribuït en columnes de forma vertical. En segon, el marcadors i l'estadística del matx entre el subtítol i la fotografia. El contingut de la crònica estava dividit en subtítol, subratllats en negreta. També cal emmarcar el rectangle negre que emfatitzava una estadística destacable relacionada amb el partit.

LA SEGONA PÀGINA

ansietat

pals vies de productivitat dels visitants. A l'altre costat, l'Akasvayu també va trobar la seva mina. La fortalesa de Bagarié i Gasol fets estralls a la zona i, la tasca dels dos (11 dels 22 punts dels giròmens en el segon parcial), va permetre que l'Akasvayu arribés a la mitja part per davant en el marcador (44-41).

De tres en tres. El tercer parcial es va obrir amb un triple de Garnett, inabastable en el partit fins llavors. Va ser el primer, i el privilegi del final del minut 25 que van fer servir els de De Pablo en el tercer període (7 i 10). Accions gestades amb paciència i sempre buscant una passada més i obtenint tres desfiladors. La defensa de l'Akasvayu no hi arribava. I aquí van començar a aparèixer els nervis, el neguit. Ja minuts abans, Almaria va castigar Bagarié amb una tècnica per protestar que havia invertit

Svetislav Pesic Entrenador de l'Akasvayu

«Quan guanyàvem sempre tampoc era la nostra realitat»

Trenta-set minuts són els que va trigar Svetislav Pesic a presentar-se a la roda de premsa posterior al partit. Al vesíder hi havia hagut serrieda, perquè a ningú se li escapa que perdre per tancar cop seguit a casa no és una situació normal. Davant dels mitjans, Pesic tampoc va fer una roda de premsa normal. Va trobar moments per lluir el riall—va qui hem de felicitar perquè ha fet un partit esplendí. Ens ha donat una liçó—, però en general va parlar de l'Akasvayu, agafant la distància d'alt com un punt de partida (o d'arribada) per parlar de la temporada i de la que per ell és la realitat de l'equip.

Pesic i Focka. / MIWELL LLADÓ

L'EQUIP

«Confio i crec que millorarem el nostre joc. Però no sé quan ni en quina quantitat»

L'ENTORN

«A ningú li interessa la realitat, i només es mira si guanyes o no»

Abò és el que hi ha. «Es massa aviat per treure conclusions», va dir tot just començar, i abans de parlar del passat immediat. «Ja fa temps que penso, i ho deia, que els resultats que teníem al novembre o al desembre, quan guanyàvem sempre, tampoc eren la nostra realitat.» I va afegir: «Abans pensàvem, i tot hom creia, que només sortir a la pista guanyàvem, perquè ningú pensava en un partit quan has guanyat. Avui hem vist que podem perdre el partit quan no ens preguntem si volem guanyar-lo.» I concretava, referint-se al joc del seu equip en l'últim quart: «La pressió ara és més gran, i el que normalment ens entra avui (per abir) ho hem fallat. Hem tingut situacions clares en què no hem anat.» Tot i abò, no oblidava la defensa: «És impossible guanyar un partit a casa quan permetes 21 assistències al rival.»

Sense seguir un fil clar, el balcànic continuava expressant pensaments. «Hem de veure quina és la nostra realitat i quines són les nostres

possibilitats reals. Ara només ens queda que l'equip domi el màxim. Hem de donar un nivell altíssim de lluita. Confio en l'equip iestic confiat perquè no s'han fet coses bé, però tenim jugadors amb caracter.» I resumia, enigmàtic: «Confio i crec que millorarem el nostre joc. Però no sé quan ni en quina quantitat.»

Tan preocupat com abò, i tornant al partit, va ser l'anàlisi del perquè de la derrota: «Abans, quan guanyàvem molts partits, ho fèiem en els últims quarts. I ara pensem que ja ens arribi el moment en què ens entrenen les cistelles, estem esperant», deia, com intuint que l'equip no busca les opcions, sinó que juga esperant que li arribi la inspiració. «I quan veiem que

no arriben i que se'ns escapa el partit, la mà no respota.» Va parlar dels pocs punts en transició de l'equip—«en necessitem uns 20 per partit. En el primer temps hem pogut anotar-ne alguns i encapçar- nos de 10 o 15, i no ho hem fet—, abans d'acabar, va tornar al passat: «En defensa no hem estat mai en tota la temporada al nivell que ens cal. No tenim condicions per a grans resultats, ja ho vaig dir. Sé que a ningú li interessa quina és la realitat, i que només es mira si guanyes o no.» «Tot sé una solució, però l'hem de trobar. Treballem per abò, va acabar dient, arran d'una pregunta sobre Bagarié, que li va servir per resumir la seva lluita i d'essa roda de premsa.

En la segona pàgina de la crònica, en la que predominava l'article relatiu a les declaracions de l'entrenador, també ressalta un minut a minut del partit en el que es repassen totes les cistelles. En les declaracions destaca el titular i les frases més cridaneres en un format quadrat.

LA TERCERA PÀGINA

ACB

LAGUN ARO 71
GRUP CAPITAL 84
LAGUN ARO: DELBANO, AOSTA, DE LA HERRERA...

ALTA GESTIÓN 98
POLARIS WORLD 80

ALTA GESTIÓN: BARRAL, MORA, MORA, MORA...
POLARIS WORLD: MORERA, GARCÍA, GARCÍA...

VIVEMENORCA 100
PAMESA VALÈNCIA 89

VIVEMENORCA: VILLALBA, VILLALBA, VILLALBA...
PAMESA VALÈNCIA: VILLALBA, VILLALBA, VILLALBA...

UNICAJA MÀLAGA 96
CB GRANADA 73

UNICAJA MÀLAGA: CALVO, CALVO, CALVO...
CB GRANADA: CALVO, CALVO, CALVO...

BRUESA CBC 81
ETOSA ALACANT 64

BRUESA CBC: CALVO, CALVO, CALVO...
ETOSA ALACANT: CALVO, CALVO, CALVO...

L'aler que juga de pivot

Elker Iturbe desmunta la defensa El jugador va acabar amb un local de les llargues distàncies 57 en triples i 19 de valoració

HERNANDEZ / Girona

Com el pivot que juga d'aler. El cas és el mateix. Sense trepitjar la zona, apallant els rebots que li cauen a les mans, sense saltar i jugant amb intel·ligència. Amb ell a la pista, l'Estudiantes presenta, després del partit d'ahir, un 10-7 de balanç. Sense l'aler pivot de mitjos de dos metres, un 1-6 l'una d'aquestes derrotes...

Iturbe defensa Gaias. / EFE

EL PARTIT

1r quart: 4:17 minuts, 3 punts (87) triples, 1 rebot i 4 de valoració.
2n quart: 6:34 minuts, 3 punts (101) triples, 0 i de dos, 1 rebot, 1 falta i 2 de valoració.
3r quart: 8:56 minuts, 8 punts (202) triples i 202 tirs lliures i 1 rebot, 1 assistència, 1 falta i 9 de valoració.
4r quart: 5:47 minuts, 9 punts (107) triples i 202 tirs lliures, 1 falta rebuda i 6 de valoració.

FLAIXOS

Partit sense premi. Per a Marc Gasol, que va ser l'estatal més valorat de la jornada i que va batre, amb el 30, el seu rècord de valoració en l'ACB. En 26 minuts el pivot de Sant Boi va acabar amb 12 punts, 10 rebots, 2 assistències, 2 taps i 5 faltes rebudes.

Sembla impossible. Garnett, excel·lentment defensat per Thornton i McDonald, va anar al descans amb el full estadístic en blanc. En 10:18 minuts, res de res: ni tirs a cistella, ni rebots, ni passes, ni setències perdudes. Ni la va fallar.

Des dels 6:25. Així va començar l'Estudiantes i Akawayu en la segona meitat. 43 punts amb 97,3 triples, 40,2 de dos i 11,4 tirs lliures. De destacable, el tercer quart, amb 144 tirs de dos punts i 71,0 tirs.

La línia xarolera. Nefast, l'encert en els tirs de dos del perímetre que van formar durant força minuts Marinovic, McDonald i Thornton. 3/17, amb un 100% per a Collins. En els triples, poca cosa més 4/14, i vort dels dos últims de McDonald en el tercer minut i mig fins a l'over. 2/12.

Rebot estentat inicial. L'Akawayu va batre el seu rècord de la temporada en rebots d'ahir, amb 19. Tot i això, les 17 paelles perdudes els 19:45 fins de dos punts van deixar-ho en no res. Fins aleshores, 15 era el rècord, assolit a Vitoria i contra l'Etxeola d'Alacant.

Mai d'ells. Ja se sap que és un acord comercial de l'ACB, però fins mal efecte veure el diari Marca als secrets de la fogu de Fontajón. Més que res, perquè menta a portada: «Baño al Barcelona».

prés, al segon quart, intentarà uns triples més. Anarà a el primer que intenta (frontal) i faria els altres dos. I en la darrera possessió abans del descans, en llança un des de la cantonada que l'estadística li computa com un tir de dos -és a dir, tirs de 6,23-. A la mitja part, 6 punts i 1 rebot. Després, recita

ofensiu per acabar sent el millor jugador visitant, sempre jugant com un jugador punt tres de tres en triples i quatre de quatre tirs llurs.

«Pel seu estil de joc és molt important el paper d'un 4 com Iturbe, que juga absolutament obert i amenaça en el tir, dels Pesic abans del partit. Exactament tal com va passar.

Mariano De Pablo

Per a nosaltres és un triomf molt important. Té molt mèrit guanyar en un camp molt difícil i contra un gran equip.

En la primera meitat hem estat conformistes. El que feiem ja ens anava bé. Després hem canviat, hem cregut que podíem fer més i guanyar.

Marc Gasol

Estem tocats, però el partit de dimecres és una final i hem de treure el millor de nosaltres i guanyar com sigui el partit.

Sortir d'això és complicat. Hem de ser molt autocrítics amb cadascú de nosaltres, ser positius i mirar endavant.

Gregor Fucka

Han guanyat perquè han estat millors. Hem oblidat que tiren, i molt bé, de fora.

Necessitem millorar i mirar endavant. Hem d'agafar el que no fem bé i transformar-ho en coses bones.

Ens falta cohesió en defensa, una defensa d'equip.

Table with columns: EQUIP, TOTALES, CASA, FORA, and player statistics for various teams.

En la tercera pàgina, el mitjà hi dedicava una informació relativa al partit que necessitava d'una atenció especial que no li havia pogut donar en cap altre espai amb tant d'èmfasi. En aquesta pàgina també hi afegia altres notícies secundàries com informacions en format breu, resultats de la jornada o declaracions complementàries o bé de l'article en qüestió o simplement del partit, com a afegit.

DIARI DE GIRONA

HISTÒRIA BREU

Diari de Girona és un mitjà amb un recorregut històric remarcable que va canviar de pell nombroses vegades durant el segle XX. El diari que coneixem avui va fer el seu primer pas el 1989, quan es va passar a dir Diari de Girona Los Sitios. Després de l'època franquista, el català era la primera vegada que apareixia de manera oficial en algun títol de la publicació. A partir d'aleshores, també va començar a emetre alguns continguts en llengua catalana fins que el 1992 va passar a anomenar-se "Diari de Girona", que roman en l'actualitat.

COMPOSICIÓ BÀSICA

Dilluns Esportiu DE
Suplement Esportiu

El Miapuesta Figueres empata a casa amb el Badalona (1-1)

FUTBOL PÀGINES 8 I 16

Iniesta veu un nou triomf del Girona a casa

GIRONA 2 CASTELLDEFELS 0

Deco s'opera avui d'un problema al dit aprofitant l'aturada de la lliga de Primera

L'equip de Salameo i Rodriguez ja té vuit punts d'avantatge sobre el cinquè

FIRMIAT AUTÒGRAF. El jugador del Barça obre la porteta d'un jove aficionat a la tribuna de l'estadi.

LA Lliga A PRIMERA: 1. BARÇA, 53 | 2. SEVILLA, 53 | 3. R. MADRID, 48 | 4. VALÈNCIA, 47 | 10. ESPANYOL, 38

Salvats pels pèls

80 MURCIA
81 AKASVAYU

L'Akasvayu es manté tercer després que dos tirs lliures de Marinović resolguessin a Múrcia un partit que els gironins perdien de 12 al tercer quart. Els de Pesic van guanyar però el joc va ser molt irregular. PÀGINES 2-7

AIXÍ VA LA Lliga: 1. R. MADRID, 19 | 2. TAU, 19 | 3. AKASVAYU, 17 | 4. BARÇA, 16 | 5. DKV JOVENTUT, 15

EL PALAMÓS ARRENCA UN PUNT DE REUS PÀG. 17

RAINXONEN SUPERA ALONSO A AUSTRÀLIA PÀG. 22-23

CLASSIFICACIÓ DE LA PUJADA ALS ÀNGELS PÀG. 25

NOU TRIOMF DEL DON PISO A LA Lliga FEMENINA PÀG. 27

Diari de Girona comença la seva parcel·la esportiva com qualsevol altre secció d'un mitjà generalista, destacant el títol i seguint amb el contingut. En aquest cas, en època Akasvayu, quan el paper era l'element més abundant, els dilluns eren els dies més especials. Sota el títol "Dilluns Esportiu", el portal gironí triplicava la seva oferta esportiva diària per explicar l'actualitat competitiva del cap de setmana.

CB GIRONA + La prèvia

■ L'Akasvayu visita aquest migdia (12.30, canal 33), un Polaris World Múrcia que si s'hagués mostrat una mica més regular fora de casa, ara mateix estaria lluitant pels 'play-off'. Els de Hussein només han perdut com a locals davant del Barça, però

com dota Svetislav Pesic divendres, els gironins necessiten guanyar a fora per recuperar el terreny cedit als rivals amb derrotes insospesades com les del Valladolid o l'Estudiantes a Fontajau. La defensa tornarà a ser un factor determinant.

Contrats en la lliga

Amb l'objectiu de ser a la Final Four de la Fiba Cup aconseguit, l'Akasvayu necessita aparcar el torneig europeu per tornar-se a fer fort a l'ACB i assegurar, com a mínim, el tercer lloc. A Múrcia només val el triomf

Jordi Borrà, Marc Dimecres passat l'Akasvayu va resoldre amb càl i determinant partit contra el Panathinaikos per aconseguir fer realitat un dels primers grans objectius de la temporada: ser a la Final Four de la Fiba Cup. El ha però, l'altres grans regnes per a l'equip gironí en aquest moment curt i se n'és oblidat un llibret per a la pròxima edició de l'Euroliga. Mantindrà la intenció però ho farà sense regular de l'ACB podent ser un factor determinant per assegurar-se la presència en la màxima competició europea i per aconseguir molts, després de derrotes insospesades a casa contra Valladolid i Estudiantes, s'ha d'anar a pescar fora. Ho dota Svetislav Pesic divendres gana al també ho dimitir el jugador de la Final Four s'ha d'aparcar fins el 13 d'abril perquè ara toca jugar a les gironines a la lliga. És, pensant que la setmana vinent arriba el Tau a Fontajau, no es pot badar.

Table with 4 columns: Posició, Jugador, Punt, and other stats. It lists player performance for both teams: Akasvayu Girona and Polaris World Murcia.

ELS PROTAGONISTES

Svetislav Pesic: «Més de 10 minuts dels últims minuts perquè heu perdut alguns punts en les últimes setmanes que no estaven d'uns dies d'entrenar i cal recuperar les forces»

«El Múrcia té molts tals individuals alhora que una gran oportunitat a l'ACB. El seu joc és de qualitat i de set el seu joc després de la seva gran oportunitat. A més, jurament, el que heu de fer és de sumar de canvi»

«A Múrcia lluitarem per guanyar i d'aquesta manera aconseguir els derrotes que hem rebut a casa i amb les quals no comptarem»

Marc Dimecres: «Espero que tinguem a recuperar les forces setmanes de guanyar i jugar a casa, perquè ara no hem jugat bé. Han de sumar la màxima suma de punts contra el Panathinaikos»

«Per poder guanyar l'Akasvayu haurem de mostrar el nostre millor joc i, evidentment, no serem capaçs de relaxar-nos cap moment»

Gregor Fucina: «Estem satisfets amb la classificació obtinguda a Europa però ara hem de pensar en els punts per les oportunitats que ens queden a l'ACB. Hem d'estar concentrats per seguir treballant»

«A l'ACB tenim els punts dels últims dies de la temporada i hem de pensar en els punts per les oportunitats que ens queden a l'ACB. Hem d'estar concentrats per seguir treballant»

Xavier Sánchez Borrà (Múrcia): «Guanyo un gran honor de jugar a l'ACB i participar a la lliga i veure jugar per ser al play-off»

«L'última derrota davant l'Estudiantes fa el Girona molt difícil i heu de fer molt concentrats per tenir oportunitats de guanyar»

«Hem de mantenir la bona feina a casa. Fora de casa el resultat però a la nostra pista hem aconseguit jugar a un gran nivell»

gran oportunitat de la presència del jugador grec Nikos Velioudis en substitució de Taler Howard Brown. La decisió, justificada per l'entrenador local amb ra-

onaments tàctics, va provocar certa sorpresa entre els mitjans locals ja que Velioudis, situat per encàrrec la línia temporal de Dimecres (ja recuperat), s'havia qu-

dit sense línia des de fa 13 dies. Hussein va demanar als mitjans de premsa que no es relaxen i que s'han de preparar per a la visita de l'Estudiantes.

Retrobament amb Myers i Thompson

J.R. Myers El partit d'avui servirà per retrobar, ara a la seva nova fita, dos jugadors claus en l'anterior etapa de l'equip a la lliga ACB: abans de la retirada d'Akasvayu, l'entrenador local, Taler Howard Brown va visitar a Fontajau després de tres setmanes de l'entrenament i la primera amb el seu equip mentre que el jugador Kevin Thompson va arribar en l'últim any de la seva carrera i també va visitar, el curs passat, el sub-18 de qualitat d'Akasvayu. Tots dos, a pesar de tenir contracte, van arribar amb un acord amb el club per deixar Girona que Svetislav Pesic no hi complia.

Myers i, segurament, un dels jugadors estrangers més estimats a Girona en els últims anys també va visitar en el partit de la primera volta en una caducada oportunitat. L'escorça i el pilot van tenir moltes oportunitats a l'hora de viure el descoment del Casademunt ara la dues temporades, quan es-

perdre el debut, mentre que l'altre jugador que es va perdre la sortida a Fontajau del cap de setmana passat, l'arribat, Myers i Thompson, amb Marcus Fucina, estan entre els més destacats de l'equip gironí.

ESTIMAT: Myers va rebre una callosa ocasió en el partit de la primera volta

En una pàgina convencional del tractament esportiu de Diari de Girona, cal destacar els el títol, els dos subtítols, el contingut, els articles afegits i, en menor mesura, les declaracions. En primer lloc, sobresalta un subtítol menys breu de l'habitual en forma de fila, com el subtítol normal que succeeix el títol, en minúscula i perfectament llegible. El contingut de l'article està dividit en columnes, com també les declaracions

dels protagonistes de la temàtica tractada. La notícia complementària a la informació de l'article només està separat d'aquest amb espais blancs, que acaben formant un rectangle.

DINÀMICA POST-PARTIT

El dia més especial en tant que moment que es tracta més una temàtica determinada, en aquest cas esportiva, és la jornada després del partit. En el cas de Diari de Girona, les pàgines de tractament eren 4: la crònica, les declaracions, una notícia relacionada amb el partit i una columna d'opinió i l'anàlisi tàctic d'un expert.

LA PORTADA

DIRECTOR: JOFELI ARGAYÓ
PROFESSOR GENERAL: MENDOZA, 117000 GIRONA
TELÈFON: 97220000 FAX: 97220000
WWW.DIARIDEGIRONA.CAT

Diari de Girona

DIJOURES, 19 DE MAIG DEL 2007
FUNDAT EL 1889
NUM. 22.323 PREU: 1 EURO

TRANSIT
MEDI AMBIENT

Tres motoristes moren en dos accidents a Sant Feliu de Pallerols i Sant Hilari

✓ Una de les víctimes és un noi de 23 anys de Santa Coloma de Farners que va caure per un terraplè ✓ L'altre sinistre va ser una col·lisió entre dues motos

PÀGINA 2

Dilluns Esportiu

ESPANYOL	1
LLEVANT	1

Luis García salva un punt en un partit molt fluix

PÀGINA 10

MIAPIUESTA FIGUERES	1
BADALONA	1

La Unió falla al final i no culmina la remuntada

PÀGINES 14 I 15

GIRONA	2
CASTELDEFELS	0

El triomf dona vuit punts de marge sobre el cinquè

PÀGINA 16

Raikkonen venç a Austràlia i Alonso acaba segon

PÀGINES 22 I 23

LA CRÒNICA DE MURCIA

Patint per mantenir el tercer lloc

■ L'Akasvayu perdia de 12 però va remuntar en els minuts finals

PÀGINES 2 A 7

URBANISME

Reclamen a Patrimoni que fixi criteris urgents sobre actuacions a Peratallada

La Comissió Territorial de Patrimoni a Girona sosté que, mentre no hi hagi un instrument urbanístic definitiu per protegir Peratallada, la Direcció General de Patrimoni ha de fixar, de forma urgent, «uns criteris clars d'actuació» a la zona. **PÀGINA 7**

CULTURA

El Bisbat es planteja tancar els recintes religiosos en més mal estat

PÀGINA 22

TRANSPORTS

L'aeroport bat un nou rècord d'avions i passatgers en una sola jornada

PÀGINA 5

DIRECTOR: JORDI MASQUÉ PÀGINA GENERAL: NEROLDA I TITO BARRA TÍTOL DE COBERTURA: PÀGINA 10 WWW.DIARIDEGIRONA.COM

Diari de Girona

DIMECRES, 18 DE JUNY DE 2008 FUNDAT EL 1809 NÚM. 18.300 PREU: 1,10 EUROS

L'ALT EMPORDÀ
Vodafone instal·la una antena al port de l'Escaló on podrien situar-se tots els operadors
PÀGINA 9

LA BELVA
Un informe conciu que el projecte de l'illa turística de Blanes està fracassat
PÀGINA 16

EL BAIX EMPORDÀ
La cancellació del mar del Medj al seu pas per Verges ja acumula un any de retard
PÀGINA 19

ECONOMIA

El 65% dels allotjaments turístics a les comarques de Girona no estan reglats

■ Només el 35% de les pernoctacions de 2006 van ser en allotjaments regulats

PÀGINA 21

SUCCESIONS

La policia va detenir el 2006 12 persones per delictes de tràfic de prostitutes

PÀGINA 25

Esports

AKASHVAPU 88
 GALLAGHER 101

Més d'un canari i Mòndria
Primera derrota a Fontajau en el pitjor partit dels de Pesic
 PÀGINES 49 A 52

GIRONA

El Fòrum Gastronòmic obre les portes i espera avui Ferran Adrià
 El Fòrum Gastronòmic de Girona va inaugurar-se ahir per 28 anys de jubileu al general. El primer dia, una 1.200 persones van passar pel Palau. Fiel i l'habilitat per les despeses. El resultat, conèixer la marca de peses. L'inauguració de Ferran Adrià i Josep Roca. PÀGINES 2 I 4

METEOROLOGIA

Castelló, la Bisbal i Sant Pere superen els 50 litres de pluja

PÀGINA 30

TRANSPORT AERI
 Els passatgers de l'aeroport al gener van augmentar un 4% respecte al 7 any passat
 PÀGINA 27

CARNESTOLTES
 SI VOLS VEURE LES TOTES FOTOS DE CARNIVAL, PUBLIQUES ENVIÀ-LES A: SERVICIO.FOTOS@FOTOGIRONA.COM

JAUR
El minut de l'Acadèmia
 ANIMACIÓ PER A LA FOTOGRAFIA

TEIXITS
 DOLÇONES
 COIXINS
 SACS
 CORTINES
 HORTIC
MES BLANC
 FINS A UN 50%
 C/ Major, 5-7 - Tel. 972 23 13 72 - 17190 SALT

pentacarpa
 BESCANÓ
 BARRIO DE LA FERRERIA
 C/ Major, 5-7 - Tel. 972 23 13 72 - 17190 SALT

BESCANÓ (GIRONA)
 91.166.972.23.65
 http://www.pentacarpa.com
 www.pentacarpa@gmail.com

En la portada ocasionalment s’hi tractava contingut esportiu de manera regular. Només en dinàmica de post partit hi havia una continuïtat en aquest aspecte. Dins aquesta opció, dos variants: la primera, en la que ocupava una part preferent de la portada, i la segona, en la que s’optava per un espai secundari. Totes dues amb un rerefons blau relativa a la part esportiva.

LA CRÒNICA

PRIMERA PÀGINA

Diari de Girona | Dimecres, 10 de febrer de 2017

49

Esports

CB GIRONA → La crònica

En 10 minuts no guanyes

✓ L'Akasvayu perd el primer partit d'aquesta temporada a Fontajau en un matx en els de Pesic mostren una irregularitat extrema remuntant un desavantatge de divuit punts per acabar enfonsant-se al final

Manfred Segura Girona. L'Akasvayu de Pesic no el guanya ni a Fontajau. Així és una realitat inquietant encara que a dia d'avui, i ho és perquè l'Akasvayu de Pesic no encara ha guanyat després de més de dos mesos de joc. La cosa no pot dividir en dues parts: els primers vint minuts en els quals pesca estava passant un dia, en la Copa o simplement derrotant fins a sentir al descanç perdent de divuit i el darrer quart en el qual recien l'equip -des de Ferrnando San Emeterio fins a l'últim jugador- es va desmoronar. Oblidant-se de recollir una victòria que el Valladolid ja els hi donava en un tercer. Els dos minuts en l'equip va jugar van ser emocionants, però molt breus en el darrer del joc del partit.

El Valladolid fa set temporades que no perd a Fontajau. És un bàlsic de victòria a Girona

superior al de qualsevol altre equip de la lliga. Des d'ara al dels últims minuts de joc, però abans dels últims minuts de l'expedició canellina comença a mostrar la seva. De cop i giro que la tendència del joc de l'Akasvayu a la primera meitat, el Grup Capità, es va tornar amb un partit en el qual els dos cants fins que entre la defensa gironina i un encaix impenable en el de l'equip de Javier Imbroda arriba a la cara legant-se als ulls quan mitja hora al marcador (37-55). El gol, però, a última hora després de passar els castellans va tornar a l'equip que però que marcat estava el Grup Capità amb Gomis i Eloy mitja desaperçuts que carregava de falta (el partit de quatre) i l'Akasvayu va actuar de poc a poc, amb els jugadors del Valladolid permetent que tornessin a entrar en el joc.

El 4 a més, el guanyer és començant Hojkins encara amb dos minuts de joc i una plaqueta de l'Akasvayu que dona, diluïda, va a Boleya per jugar contra un. Va un any i mig de veure que el proper desastre es posava a prova contra el Barça. Veure en el canvi de Copa te al davant de la llum i li toca jugar contra M. Dyde. Per bé que, comença l'Akasvayu, els de Dnyko Franco poden acabar veient aparicions de la de mostra a l'èrica.

La manca victòria contra el Diput, sobretot, els dos triplés de Ferrnando San Emeterio van provocar que després de Ferrnando Pesic trais al seu vèncer més ràpidament sobre la penúltima de partit el braç de l'equip, començant el joc, de l'equip era tot un per jugar el següent partit, però la capacitat del jugador era massa gran i ho

els jugadors de l'Akasvayu van decidir entrar-hi perquè el braç de Ferrnando San Emeterio no es trobava sol. En els primers vint minuts Pesic i cap va ser la meitat al darrer de l'equip de Pesic que va portar al Valladolid -en equip que fa 78 punts de mitjana per partit i que té molts problemes amb els percentatges de tirs- que arriba al descanç amb 20 punts en el marcador i com a indicadors per començar: 77% de dos en 36 en regles. El partit del partit, almenys el que guanya tothom tenia al cap en la penúltima, creient que el Valladolid es desdolia com el seu quean Javier Imbroda es veia obligat a fer canvi. Per això, segurament, ben poques hores d'aferrats encaixava a l'Akasvayu quan el partit el Valladolid plantava cara gràcies a les jugades individuals de Gomis i un parell de triplés de Oscar Velez. «Tragué ja es canvia a l'ara fallés...», pensava tothom a Fontajau mitjançant algun de veure com els dos jugadors, en aquells moments sobretot Bud Eley, començava a funcionar i cura la meitat de la seva.

Imbroda també respon. Si havia partit molt del Ferrnando de Eloy, com a plaqueta d'alguns per a una rotació molt curta, però Mirovic, Zvezdich, sobretot, en cre

er indicats Juan Santos van tenir bona part de la culpa, o del més, que l'Akasvayu arriba al descanç perdent de divuit. Una situació molt mala aquesta temporada a Fontajau.

Enllaça va ser la primera meitat de l'Akasvayu al Barça, però encara més inesperada i molt complicada d'explicar, va ser la descomensió que va patir l'equip de Pesic en els darrers minuts del partit. Amb la victòria en la meitat de joc de l'Akasvayu -81-77, guanyant un Valladolid trencant moment: els gironins van saltar-se de figa i posar el nus al partit i van tornar en la meitat de partit de 6-14 amb Marti

merit demarcat per la pista i els darrers minuts dels dos triplés de Gomis i Ferrnando Hojkins. L'ensagament moment, el més important es va convertir en el protagonista en agitar un paper en la penúltima meitat de joc, però la culpa pel fet que no li pertocava a Eloy Auguste interpretació de l'últim quart de joc a l'Akasvayu que ja havia fet bona part de l'actitud Velez en el darrer quart, amb un hàbit per començar: de descanç, rebentant, corrent al contrari i fent fora de la pista un rival incombustible de descanç de vint i set de partit. Tot ple de gol, però, l'últim començament a ser solista perquè al final algú es va saltar de figa el sac.

DEPORTE. Ferrnando San Emeterio fent a la passada davant del seu amic i jugador Corrales en el partit d'ahir.

AKASVAYU GIRONA		88
16-21-35-16		
1. J. Santos	16	16
2. J. Santos	16	16
3. J. Santos	16	16
4. J. Santos	16	16
5. J. Santos	16	16
6. J. Santos	16	16
7. J. Santos	16	16
8. J. Santos	16	16
9. J. Santos	16	16
10. J. Santos	16	16
11. J. Santos	16	16
12. J. Santos	16	16
13. J. Santos	16	16
14. J. Santos	16	16
15. J. Santos	16	16
16. J. Santos	16	16
17. J. Santos	16	16
18. J. Santos	16	16
19. J. Santos	16	16
20. J. Santos	16	16
21. J. Santos	16	16
22. J. Santos	16	16
23. J. Santos	16	16
24. J. Santos	16	16
25. J. Santos	16	16
26. J. Santos	16	16
27. J. Santos	16	16
28. J. Santos	16	16
29. J. Santos	16	16
30. J. Santos	16	16
31. J. Santos	16	16
32. J. Santos	16	16
33. J. Santos	16	16
34. J. Santos	16	16
35. J. Santos	16	16
36. J. Santos	16	16
37. J. Santos	16	16
38. J. Santos	16	16
39. J. Santos	16	16
40. J. Santos	16	16
41. J. Santos	16	16
42. J. Santos	16	16
43. J. Santos	16	16
44. J. Santos	16	16
45. J. Santos	16	16
46. J. Santos	16	16
47. J. Santos	16	16
48. J. Santos	16	16
49. J. Santos	16	16
50. J. Santos	16	16

DEPORTE. Ferrnando San Emeterio fent a la passada davant del seu amic i jugador Corrales en el partit d'ahir.

La crònica era l'article principal de la jornada post partit i ocupava tot el contingut de la primera pàgina. Estava compost per un titular en minúscules, un subtítol en format fila en comptes de columna i el cos de la crònica, en format columna, amb els afegits de la fotografia principal i el marcador.

LA SEGONA PÀGINA

50 | Esports

Diàleg, 18 de Maig de 2007 ■ Diari de Girona

CB GIRONA → Els vestidors

■ El tècnic de l'Akasvayu Girona, Svetislav Pesic, va mostrar-se molestat amb el partit que va jugar ahir el seu equip davant el Valladolid, tot i que no va voler fer mala sang, davant el calendari apre-

tat que té el seu equip en els propers dies. Pesic va reconèixer el mal partit dels seus homes i va felicitar el Valladolid, de qui va destacar la seva organització tant en atac com en defensa.

«No hem merescut guanyar»

Svetislav Pesic: «Avui és un dia per anar ràpid a casa i que no se'ns vegi gaire pel carrer»

Des de Girona Girona Svetislav Pesic es va presentar amb calma la seva aparició a la roda de premsa, ungiment per calmar els ànims després de presentar el pitjor partit dels seus homes aquesta temporada. El tècnic serbi, amb pocs minuts, no va voler carregar massa contra els seus jugadors, però sempre podria seguir l'evangelització. I és que no va jugar amb la tensió excessiva.

Pesic va començar dient, de manera clara: «No hem merescut guanyar aquest partit. Han tingut una oportunitat, però agafar la nit no era el nostre objectiu. Han jugat amb un equip ben organitzat en defensa i en atac i que ha estat molt efectiu. El tènec de l'Akasvayu va destacar, però, el tercer quart de l'equip d'ahir, amb molts de punts i amb una defensa i un atac que han estat molt efectius. Però sense acabar de fer el nostre joc. El nostre objectiu és a Dia. Ha decidit que havia de guanyar el que ha jugat millor».

«Va aconseguir una o dues, també, el mal inici del partit de l'equip, però començar sense tenir a les cames, amb un atac que autòmatitzava l'atac i defensava. Després, però, ha estat molt eficient, però sense acabar de fer el nostre joc. El nostre objectiu és a Dia. Ha decidit que havia de guanyar el que ha jugat millor».

ESPORC Victor Sada intentant anotar davant la defensa d'Ivan Zizovic.

LEONES Svetislav Pesic parlant a la seva banqueta.

«No hi havia de mal de les que algú fa primera defensa a casa, però la manera amb la qual s'ha defensat, perquè l'atac s'ha defensat».

ELS JUGADORS
Victor Sada: «També he pensat més en fer-me que en la defensa. El que que per nosaltres és el nostre objectiu, però ara hem de mirar de centrar-nos a treballar en defensa».

German Gabriel: «Els heu estat molt pesats tot el partit i nosaltres no hem estat i ho hem acabat jugant. Però en cada partit és una batalla i han jugat amb molta concentració els 40 minuts».

«Els heu acabat defensat correcte i heu guanyat per poder disputar el triomf quan han tornat a atacar el partit en el tercer quart».

Artur M. Domak: «Potem jugar el primer dia d'entrenament i els hem jugat molt bé, aprofitant les seves errors per poder guanyar».

«No se que m'ha passat, però ara he de pensar amb el que hem de fer i realment, ser realista i crear nos en el proper partit que tenim a dia».

Fernando San Emeterio: «No podem venir a jugar un partit com ho hem fet avui. Els hem agafat confiança i hem estat amb confiança de guanyar una i al final ho hem aconseguir».

«No hi havia de mal de les que algú fa primera defensa a casa, però la manera amb la qual s'ha defensat, perquè l'atac s'ha defensat».

Marc Gasol: «Ha estat un partit molt estrany. Hem sortit amb poca intensitat. A partir d'una bona defensa hem pogut recuperar però no ho hem aprofitat».

«També he pensat una mica de tot. Per la manca d'entrenament i per la poca intensitat defensiva. Estem obligats perquè una altra vegada sempre hi haurà i nosaltres la primera a casa».

Oscar Vitoria: «No era esperaven acabar nos amb un Akasvayu amb aquest poca intensitat. No es creiem amb nos i la realitat que han tingut era terrible, però hem estat manant. En defensa, no pensem que hem estat i hem estat a la primera meitat».

«Una de les claus del partit ha estat que els nostres tènecs van dir de la banqueta que hem estat molt bé i hem calgut aprofitar un mal dia de l'Akasvayu».

Barnabé Hoggins: «Els hem estat un rival molt complicat. El nostre objectiu era guanyar amb un avantatge de 10 punts però no hem estat i hem estat a la primera meitat».

«Una de les claus del partit ha estat que els nostres tènecs van dir de la banqueta que hem estat molt bé i hem calgut aprofitar un mal dia de l'Akasvayu».

LES CLAUS

El Valladolid millora totes les estadístiques

Els castellans trenquen amb tots els seus números per posar fi a la imbatibilitat de Fontajau

O.C.M. Girona Sereno s'ha dit que les estadístiques estan per trencar-hi i ahir el Grupo Capital Valladolid va fer-hi. Els jokers manen, per trencar la imbatibilitat de l'Akasvayu a Fontajau aquesta temporada, després de 18 victòries consecutives contra l'Ejército Castella. El CB Valladolid, en les primeres 20 jornades de lliga, van marcar un registre més pobre, que els han portat a ser, fins ara, el segon equip amb menys victòries de la competició, amb només 3.

Tal i com va començar en el títol de vestidors, German Gabriel, els castellans jugant una final cada partit i ahir, ara es va notar durant molts minuts del partit.

L'equip que ara dirigeix Javier Latorra, en un dels pitjors atacs de la lliga, amb només 73,7 punts per partit, i ahir el van superar i per molt acabat els 80 punts amb 101 punts assolits. Una de les dades més impressionants dels de Pesic, va ser la valoració final que van aconseguir. Amb una mitjana per partit de només 73 punts, els de Valladolid van aconseguir el seu millor registre aquesta temporada, assolint un total de 120 punts, per sobre dels 88 del conjunt general.

El percentatge de tir també va ser per remarcar. Amb un 31,6 de mitjana d'èxit en el tir de 3 punts, van estar gairebé imbatibles aconseguint un registre de 31,6 en 31. Amb una mitjana de 3 punts, van passar d'un mitjà que durant 15% a un 16, aconseguint 8 de 10, mentre que en els tirs lliures, també van estar millor que de costum passant d'un 78% a un mitjà que no varia 81.

Una altra dada significativa va estar en les assistències. El Grupo Capital Valladolid tenia una mitjana baixa de menys de 12 per partit i ahir va aconseguir registrar-ne fins a 23, destacant Eloy i Mecerina amb 6 cadascun. Per tant, els castellans, ahir, també van confirmar que el Valladolid va ser superior a un equip gironès, més que diàmetric.

«Tal i com va començar en el títol de vestidors, German Gabriel, els castellans jugant una final cada partit i ahir, ara es va

notar durant molts minuts del partit.

L'equip que ara dirigeix Javier Latorra, en un dels pitjors atacs de la lliga, amb només 73,7 punts per partit, i ahir el van superar i per molt acabat els 80 punts amb 101 punts assolits.

Una de les dades més impressionants dels de Pesic, va ser la valoració final que van aconseguir.

El percentatge de tir també va ser per remarcar. Amb un 31,6 de mitjana d'èxit en el tir de 3 punts, van estar gairebé imbatibles aconseguint un registre de 31,6 en 31.

La segona pàgina de la crònica es dedicava a la descripció de les declaracions, que s'inclouen en estil directe a la part dreta en forma de columna. El tractament l'acabava de complementar una notícia relativa al partit però sense contingut remarcable (en aquest cas, una estadística rival).

6. ANÀLISI QUANTITATIU

L'anàlisi estadístic és la primera part de la meua investigació. En aquesta primera part de l'anàlisi em centraré a observar el tractament estadístic del dia a dia tant del Diari de Girona com de El 9 Esportiu.

El tractament numèric es concentra en dos objectes d'anàlisi. Per una banda, si han dedicat alguna parcel·la de la portada del diari a l'Akasvayu Girona i la manera com l'han tractat i, per l'altra, el nombre de pàgines que han dedicat a l'equip gironí en aquell dia concret.

L'observació es fonamentarà en tres setmanes concretes del tres cursos que va estar Akasvayu al capdavant del CB Girona: una a l'inici de curs, una altra a la meitat i una altra al final. Les setmanes aniran de dimarts a dilluns per així Crec que aquesta metodologia és la més eficient i la més rigorosa perquè el tractament rutinari no varia significativament en el marc d'una temporada regular. Per això, aquest mètode és el que optimitza millor el meu anàlisi, quedant-se amb les setmanes que millor et permeten construir un esquelet analític en aquesta part de la investigació.

Anomeno aquesta part "anàlisi estadístic" perquè l'objectiu d'aquest apartat és merament estadístic i em permetrà saber l'abast numèric del tractament dels mitjans escrits de Girona sobre l'Akasvayu Girona.

TEMPORADA 2005-2006

PRIMERA SETMANA: 25-31 D'OCTUBRE

EL 9 ESPORTIU

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
25-10-2005	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	1 pàgina
26-10-2005	Part secundària amb titular	1 pàgina
27-10-2005	Part secundària amb titular,	1 pàgina

	subtítol i fotografia	
28-10-2005	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines
29-10-2005	-	1 pàgina
30-10-2005	-	1 pàgina
31-10-2005	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	3 pàgines

DIARI DE GIRONA

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
25-10-2005	Part secundària amb titular	2 pàgines
26-10-2005	-	2 pàgines
27-10-2005	-	1,5 pàgines
28-10-2005	Part principal amb titular i subtítol	4 pàgines
29-10-2005	-	2 pàgines
30-10-2005	-	1,5 pàgines
31-10-2005	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	4 pàgines

SEGONA SETMANA: 24-30 DE GENER

EL 9 ESPORTIU

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
24-01-2006	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines
25-01-2006	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	1,5 pàgines
26-01-2006	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	1 pàgina

27-01-2006	Part secundària amb titular	1 pàgina
28-01-2006	Part secundària amb titular i fotografia	1 pàgina
29-01-2006	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	1 pàgina
30-01-2006	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	3 pàgines

DIARI DE GIRONA

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
24-01-2006	Part secundària amb titular i subtítol	3 pàgines+ columna d'opinió
25-01-2006	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines
26-01-2006	Part secundària amb titular	1 pàgina
27-01-2006	Part secundària amb titular	1 pàgina
28-01-2006	-	1,5 pàgines
29-01-2006	-	1,5 pàgines+ columna d'opinió
30-01-2006	Part secundària amb titular i fotografia	5 pàgines

TERCERA SETMANA: 23-29 DE MAIG

EL 9 ESPORTIU

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
23-05-2006	-	1 pàgina+ carta del lector
24-05-2006	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines

25-05-2006	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines
26-05-2006	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	2,5 pàgines
27-05-2006	Part secundària amb titular	2 pàgines
28-05-2006	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines
29-05-2006	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	4 pàgines+ 1 columna d'opinió

DIARI DE GIRONA

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
23-05-2006	-	2 pàgines+ 2 columnes d'opinió
24-05-2006	-	1 pàgina
25-05-2006	-	2 pàgines
26-05-2006	Part secundària amb titular	5 pàgines+ columna d'opinió+ carta al director
27-05-2006	-	1,5 pàgines
28-05-2006	-	2 pàgines
29-05-2006	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	5 pàgines

TEMPORADA 2006-2007

PRIMERA SETMANA: 10-16 D'OCTUBRE

EL 9 ESPORTIU

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
10-10-2006	Part secundària amb titular	1 pàgina+ columna

	i fotografia	d'opinió
11-10-2006	Part secundària amb titular i subtítol	2 pàgines
12-10-2006	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	3 pàgines
13-10-2006	-	1 pàgina
14-10-2006	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	1 pàgina
15-10-2006	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines
16-10-2006	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	5 pàgines

DIARI DE GIRONA

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
10-10-2006	-	2 pàgines+ carta al director
11-10-2006	-	2 pàgines
12-10-2006	Part secundària amb titular i subtítol	3,5 pàgines
13-10-2006	-	1 pàgina
14-10-2006	-	1 pàgina
15-10-2006	-	1 pàgina
16-10-2006	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	5 pàgines+ columna d'opinió

SEGONA SETMANA: 30-5 DE FEBRER

EL 9 ESPORTIU

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
------------	----------------	------------------------------------

30-01-2007	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	1 pàgina
31-01-2007	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines
1-02-2007	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	3 pàgines
2-02-2007	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	1 pàgina
3-02-2007	-	-
4-02-2007	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines
5-02-2007	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	5 pàgines

DIARI DE GIRONA

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
30-01-2007	-	1 pàgina
31-01-2007	-	1 pàgina
1-02-2007	Part secundària amb titular i subtítol	3 pàgines
2-02-2007	-	2 pàgines
3-02-2007	-	2 pàgines
4-02-2007	-	2 pàgines
5-02-2007	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	5 pàgines

TERCERA SETMANA: 8-14 DE MAIG

EL 9 ESPORTIU

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
8-05-2007	Part secundària amb titular i subtítol	1 pàgina
9-05-2007	-	1 pàgina
10-05-2007	-	1 pàgina
11-05-2007	-	1 pàgina
12-05-2007	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	3 pàgines
13-05-2007	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	4 pàgines
14-05-2007	-	-

DIARI DE GIRONA

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
8-05-2007	-	2 pàgines
9-05-2007	-	1 pàgina
10-05-2007	-	1 pàgina
11-05-2007	-	2 pàgines
12-05-2007	-	2 pàgines
13-05-2007	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	5 pàgines
14-05-2007	Part secundària amb titular	1 pàgina

TEMPORADA 2007-2008

PRIMER SETMANA: 2-8 D'OCTUBRE

EL 9 ESPORTIU

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
2-10-2007	Part secundària amb titular i fotografia	1 pàgina
3-10-2007	Part secundària amb titular i fotografia	1 pàgina
4-10-2007	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines
5-10-2007	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines
6-10-2007	Part secundària amb titular i subtítol	1 pàgina
7-10-2007	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines
8-10-2007	Part principal amb títol, subtítol i fotografia	4 pàgines

DIARI DE GIRONA

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
2-10-2007	-	1 pàgina
3-10-2007	-	1 pàgina
4-10-2007	-	2 pàgines
5-10-2007	-	1 pàgina
6-10-2007	-	1 pàgina
7-10-2007	-	1 pàgina

8-10-2007	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	5 pàgines
-----------	---	-----------

SEGONA SETMANA: 22-28 DE GENER**EL 9 ESPORTIU**

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
22-01-2008	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines
23-01-2008	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	3 pàgines
24-01-2008	-	1 pàgina
25-01-2008	-	1 pàgina
26-01-2008	Part secundària amb titular i subtítol	1 pàgina
27-01-2008	Part secundària amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines
28-01-2008	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	2 pàgines

DIARI DE GIRONA

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
22-01-2008	-	1 pàgina
23-01-2008	Part secundària amb titular	2 pàgines
24-01-2008	-	1 pàgina
25-01-2008	-	1 pàgina
26-01-2008	-	1 pàgina
27-01-2008	-	1 pàgina
28-01-2008	Part principal amb titular,	4 pàgines

	subtítol i fotografia	
--	-----------------------	--

TERCERA SETMANA: 27-3 DE JUNY

EL 9 ESPORTIU

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
27-05-2008	-	-
28-05-2008	Part principal amb titular, subtítol i fotografia	1 pàgina
29-05-2008	Part secundària amb titular i subtítol	1 pàgina
30-05-2008	Part principal amb titular i fotografia	2 pàgines
31-05-2008	-	1 pàgina
1-06-2008	-	-
2-06-2008	-	-

DIARI DE GIRONA

DIA	PORTADA	NÚMERO DE PÀGINES TRACTADES
27-05-2008	-	1 pàgina
28-05-2008	-	1 pàgina
29-05-2008	-	1 pàgina
30-05-2008	-	1 pàgina
31-05-2008	-	1 pàgina
1-06-2008	-	1 pàgina
2-06-2008	-	-

VALORACIÓ I COMPARACIÓ DE L'ANÀLISI QUANTITATIU

A partir de la vessant quantitativa de la investigació he pogut saber qui dels dos mitjans oferiria més tractament. Completat l'anàlisi, prossegueixo a comentar-ne la valoració.

Des d'una perspectiva general, Diari de Girona ofereix més contingut que El 9 Esportiu. En la primera temporada, la mitjana és de 16,8 pàgines setmanals mentre que la del seu homòleg és de 12. En aquest primer any destaca la darrera setmana escollida, la darrera del play-off de l' Akasvayu, motiu pel qual hi ha més oferta per part dels dos portals.

En la segona temporada, DdG tracta una mitjana de 15,5 pàgines mentre que El 9 Esportiu ascendeix a 13,3. En aquest segon curs, en la que una mitjana baixa mentre l'altra puja, cal subratllar que la segona setmana escollida és l'anterior a la copa del rei, un esdeveniment competitiu de gran rellevància.

En la tercera temporada, ambdues mitjanes descendeixen: DdG cau fins les 9,7 pàgines i El 9 Esportiu fins les 10, superant al seu homòleg. Un dels factors de la davallada d'aquesta darrera temporada d' Akasvayu davant del club és la tercera setmana escollida en la que El 9 Esportiu (5 pàgines) i Diari de Girona (6) ja no hi ha competició.

En les portades dedicades al CB Girona, El 9 Esportiu supera clarament a Diari de Girona. Això és degut a la tipologia de cada mitjà: el primer és esportiu i el segon és generalista. D'aquesta manera, El 9 Esportiu, que tenia una edició a Barcelona, una a Girona i una altra a Tarragona, no només fa aparèixer més l' Akasvayu a la plana principal sinó que li dona més protagonisme. En una jornada quotidiana, Diari de Girona no tenia la costum de subratllar el tractament d' Akasvayu a la portada: només ho feia en dinàmica de post-partit.

En aquesta branca de la investigació també he inclòs la quantitat d'opinió dels dos mitjans. Diari de Girona suma sis columnes d'opinió mentre que El 9 Esportiu n'acumula dues. A partir del tractament regular, major en Diari de Girona, també podem valorar que la superioritat d'aquest mitjà té a veure amb la seva condició de local. Si bé és cert que El 9 Esportiu té tres edicions, la barcelonina és la més representativa i la que més impacte té. En aquesta línia, no té tant espai per a l'opinió de l'edició gironina. En canvi, Diari de Girona tracta la informació esportiva globalment però té més espai que El 9 Esportiu pel contingut gironí i, per tant, més espai per a l'opinió. Perquè la condició local és més fonamentada a Diari de Girona.

7. ANÀLISI DEL CONTINGUT

L'anàlisi del contingut és la segona part de la meua investigació. En aquesta segona part posaré l'objectiu de la recerca en el tractament del contingut tant del Diari de Girona com de El 9 Esportiu.

El tractament del contingut es concentra en dos objectes d'anàlisi. Per una banda, els titulars tant del diari com dels articles, de llargada més breu i amb més significat, i, per l'altra, les frases dels textos dels articles que han resumit millor la intenció del periodista.

L'observació del contingut es fonamentarà en els principals moments esportius de la temporada en els que incloc puntualment alguna temàtica administrativa. Aquests esdeveniments més transcendents seran els fitxatges més importants, el debut a la lliga, el debut europeu si s'escau, la copa del rei, la conclusió de la temporada europea si s'escau i la conclusió de la temporada amb el play-off de la competició domèstica. Crec que aquesta metodologia és la més eficient i la més rigorosa perquè els moments esportius més rellevants és quan el periodista fa un anàlisi més global en un curs esportiu.

Anomeno aquesta part "anàlisi del contingut" perquè l'objectiu d'aquest apartat és observar com valoraven els dos mitjans escrits un fet esportiu determinat a través del contingut que publicaven.

CRONOLOGIA

Temporada 2005-06

19/5/2005: Akasvayu entra com a patrocinador principal

19/8: Arribada de Raül López, el jugador més mediàtic

17/10: Debut a la lliga domèstica

17/2/2006: Debut a la Copa del Rei

29/5: Conclusió de la temporada competitiva

Temporada 2006-07

21/7: Arribada de Svetislav Pesic

1/10: Debut a la lliga domèstica

9/11: Debut a la competició europea

9/2/2007: Debut a la Copa del Rei

16/4: Campió de la FIBA Cup

28/5: Conclusió de la temporada competitiva

Temporada 2007-08

19/6: Arribada Pedro Martínez

8/10: Debut a la lliga domèstica

7/11: Debut a la competició europea

9/2/2008: Debut a la Copa del Rei

14/4: Conclusió de la temporada europea

21/5: Conclusió de la temporada competitiva

26/7: Dissolució del club

TEMPORADA 2005-2006

19/5/2005: AKASVAYU ENTRA COM A PATROCINADOR PRINCIPAL

L'entrada de l'empresa immobiliària "Akasvayu" al Club Bàsquet Girona el 18 de maig del 2005 va ser una sorpresa impactant per la seva força inestimable. L'equip gironí, que feia més de quinze anys que competia a l'elit del bàsquet espanyol, havia aconseguit la permanència just una setmana abans, l'11 de maig. Tot i la pallissa que va rebre del Leche Río Breogán (96-72), l'equip aleshores entrenat per Eduard Torres va segellar la salvació gràcies a la derrota de l'Unelco Tenerife. El CB Girona sempre havia estat un club que havia de suar de valent per mantenir la seva plaça a la

competició preferent. Tanmateix, d'un dia per l'altre, tot va canviar. Aquella identitat que s'havia forjat des de la supervivència i la suficiència competitiva passava a delectar-se amb la força de l'economia i el poder del privilegi.

“Recordo acabar la crònica del partit a Breógan i rebre una trucada que hi havia un nou patrocinador. Era conegut que Casademont ho deixava però aquest canvi de paradigma tan extrem era impensable”, va comentar el periodista Jordi Prat en una entrevista per aquest treball. Tant El 9 Esportiu com Diari de Girona es van fer ressò de l'entrada d'Akasvayu al club. Aleshores, l'empresa immobiliària era desconeguda pel públic gironí i en l'ambient no es respirava confiança cap aquell negoci que provenia de fora de la ciutat. Quan es va saber el nou patrocinador, ambdós diaris van apel·lar a la història del club, esmentant l'abandonament de l'empresa Casademont com a patrocinador principal (“Casademont ho deixa”, El 9 Esportiu) i la segona refundació que patia el club després de la primera que va protagonitzar precisament Casademont (“Segona refundació”, Diari de Girona)

Tot i així, quan van sortir les primeres paraules del representant principal del nou patrocinador, Josep Amat, tothom va reaccionar amb cara d'incredulitat. Ambdós mitjans van fer eco del missatge d'Amat en estil directe per preservar el sentiment d'incomprensió que es vivia: “Títols i estrelles” i “Fitxarem dos ‘Ronaldinhos’”. Els dos diaris explicaven la bona nova des de la il·lusió expectant (“ambició sense límits” i “una història de ciència-ficció”) i la solidesa i trempera que des d'aleshores agafava el projecte (“Pot buscar a qui vulgui”, “molta ambició, més diners i un projecte esportiu” o “El nou-ric de l'ACB” comentava El 9 Esportiu, mentre el Diari de Girona sentenciava: “Un projecte definitivament engrescador”, fent referència indirectament al passat). Precisament el canvi històric d'actor secundari a protagonista en la competició domèstica també acaparava les pàgines de l'entrada d'Akasvayu. El Diari de Girona prioritzava la perspectiva objectiva, que mirava amb incredulitat el canvi de poder del club (“De la misèria a l'optimisme”) mentre El 9 Esportiu ho observava des d'un punt de vista més subjectiu, amb un to escèptic clar (“Entre la prudència i la felicitat expectant”).

Més enllà del context esportiu, uns i altres relacionaven el fenomen que estava creixent en diferents direccions. Per una banda, Diari de Girona utilitzava la difícil verbalització de la paraula “Akasvayu” per associar-ho amb quelcom màgic “que genera alegria i optimisme”. Per l'altra, El 9 Esportiu relacionava el creixement desenfrenat de l'entitat

amb l'ascens meteòric del sector al que pertanyia la companyia, l'immobiliari, que acabaria sent el motor de la crisi que faria desaparèixer el club.

19/8: L'ARRIBADA DE RAÛL LÓPEZ, EL JUGADOR MÉS MEDIÀTIC

Les paraules d'Amat que van deixar bocabadats a tots els gironins eren una expectativa buida que, amb l'arribada dels fitxatges, es va anar dissipant. La primera arribada va ser Germán Gabriel, un dels pivots amb més projecció de la categoria, que arribava a Girona per sumar des de la banqueta. Després d'anunciar Gabriel a principis de juny, va arribar el serial de l'estiu: Raül López. La notícia va sortir a mitjans de juny però no es va fer oficial fins dos mesos després, quan el jugador de Vic es va desvincular de l'Utah Jazz, equip de l'NBA, i va aterrar a Girona amb tots els honors. La seva presentació es va fer al Mas Marroch amb un desplegament de mitjans inèdit en un esdeveniment d'aquest tipus, amb aperitiu del Cellar de Can Roca per periodistes i aficionats i focs artificials per acomiadar l'acte. Tot i que no va ser l'únic "Ronaldinho" que vindria, l'impacte mediàtic del fitxatge de Raül López va ressonar amb molta força a la capital gironina. Més que dissipar l'expectativa, la va fer més gran, quan encara no havia començat ni la pretemporada.

El 9 Esportiu i Diari de Girona van projectar la il·lusió incomprendible i inestimable que causava l'arribada de Raül López, una expectativa que va estar a l'altura de la presentació, com bé relaten. El mitjà vinculat a El Punt va utilitzar tres titulars que expliquen la sensació ambiental que es va viure amb l'arribada de l'exjugador de l'NBA. Un relacionat amb l'expectativa i la il·lusió ("Que comenci l'espectacle"), un altre amb la imatge del projecte ("L'home del canvi") i un darrer amb un component sentimental ("El fill pròdig") pel seu origen vigatà.

La il·lusió va ser la principal sensació que va desprendre l'arribada del jugador català. Diari de Girona va saber transmetre la dimensió del fitxatge amb una frase: "donar espectacle abans que comenci". La compra del jugador català va desfermar el costat més irracional, el punt àlgid de l'expectativa. Diari de Girona ho relatava amb una ràfega d'adjectius per intentar descriure el moment ("Apoteòsic, inoblidable, màgic, increïble") mentre El 9 Esportiu no pretenia definir aquell instant amb cap element objectiu ("La il·lusió no es pot mesurar en números"). Per altra banda, mentre Diari de Girona comparava el fenomen Akasvayu a partir de la compra de Raül López com "la Coca-

cola del bàsquet espanyol”, El 9 Esportiu ho observava des de la capacitat econòmica com a motor d’il·lusió: “Un talonari que ha creat un equip a força de cops d’il·lusió”.

La presentació va ser un acte d’exposició en societat d’Amat i els seus companys. Mas Marroch, aperitiu del Celler de Can Roca, focs artificials i una manera de fer extravagant que va ensenyar l’essència d’Akasvayu. Ambdós mitjans van apuntar que la de Raül era “la imatge corporativa del club”, el “fitxatge estrella” que lideraria l’engranatge ben greixós que havia construït Josep Amat. El 9 Esportiu va anomenar l’acte com un “convit nupcial”, com una gran celebració basada en l’exageració i l’ornament. També va parlar del fitxatge de Raül López com un capítol més de la “moda Akasvayu”, que va començar amb l’entrada de l’empresa immobiliària i que va ser un “boom” constant durant tot l’estiu del 2005, aconseguint escurçar molt la línia que separa la realitat de l’expectativa.

Una realitat que va canviar completament amb l’aterratge del nou patrocinador i que va deixar enrere un passat de supervivència en l’objectiu de la permanència. D’això en feia ressò El 9 Esportiu, que comentava: “Haver menjat pa amb oli des de sempre i no voler provar el caviar per si farà mal”. L’objectiu de la permanència havia estat la meta més recurrent del club des del seu ascens a l’elit i veure tota aquella faràndula et deixava en una sensació d’escepticisme i de gaudi incrèdula.

17/10: DEBUT COMPETITIU A L’ACB

Després d’un estiu mogudíssim, amb fitxatges impensables i una expectativa desenfrenada, l’arribada de la competició va ser la valoració més realista que li tocava afrontar al projecte des de l’arribada d’Akasvayu. L’estrena va ser immillorable, amb una victòria ajustada (78-76) davant el Real Madrid, demostrant determinació i maduresa, dos qualitats que l’expectativa estival havia deixat en la incertesa. En la que havia estat la primera pedra o la primera pedra més sòlida del projecte fins aleshores, els dos mitjans escrits van tenir un enfocament oposat: mentre El 9 Esportiu potenciava més la valoració líquida i poc fonamentada d’un sol partit, Diari de Girona donava un discurs de celebració. El punt diferencial entre els dos missatges era temporal. Mentre el primer s’aferrava al positivisme del resultat i el com s’havia aconseguit després de l’estiu que l’havia precedit, el segon xalava de valent i exagerava l’optimisme col·lectiu a partir de pronosticar un futur idíl·lic basant-se en el resultat d’un partit.

Aquests dos punts de vista es reflecteixen només amb els titulars. El 9 Esportiu presenta la victòria vibrant contra el Madrid a partir d'una subjectivitat arrelada a la realitat amb exemples com "El millor guió", "La sorpresa més agradable" i "Raons per a l'optimisme". A diferència d'això, Diari de Girona s'oblida de la poca solidesa en la valoració d'un únic partit i parla en clau de futur amb titulars com "Això pot ser massa", "No ha estat cap error" i "Una assegurança d'èxit". Els tres exemples són distants amb la realitat, amb el rigor objectiu que se li pressuposa al periodista, i fan un ús sobrevalorat de l'emoció.

En el contingut de les notícies, la tònica va variar testimonialment. El 9 Esportiu va destacar el resultat com "una manera immillorable" de començar el curs, a partir "digestió madura i humil", posant més el focus en el passat més recent que en el que podria esdevenir d'aquella victòria. "L'esclat d'alegria després d'una temporada molt exigent", comentava, "xarop d'autoconfiança i tranquil·litat" després d'un estiu mogut per la inestabilitat de l'expectativa. Aquest mitjà també apuntava la primera gran jornada de l'Akasvayu a Fontajau, que solidificava el que només havien estat paraules i expectativa intangible fins aleshores: "A l'afició se li va multiplicar encara més una il·lusió ja prou grandiloqüent".

El discurs del Diari de Girona va mantenir el to potent dels titulars amb "tenim uns mesos per xalar", però també va canviar el seu parer amb frases més vinculades al positivisme del resultat sense anar més enllà, descrivint-lo amb "no podia tenir millor debut" o expressions més sintètiques per donar més força al discurs com "espectacular", "èpic", "d'infart" o "quin crack", amb Raül López com a protagonista estrella.

A banda d'això, Diari de Girona va fer un suplement extens on analitzava la plantilla al detall, entrevistava al president del club, Josep Amat, i opinava sobre el canvi de rumb històric de l'entitat amb l'arribada de l'Akasvayu.

17/2/2006: DEBUT I ELIMINACIÓ A LA COPA DEL REI

La copa del rei, en plena meitat de temporada, la valoració que s'havia fet fins al moment no variaria gaire de la que es faria quan s'acabés el curs. L'optimisme inicial va desembocar en una inestabilitat esportiva que va tenir una víctima clara: l'entrenador Edu Torres. El tècnic del primer any d'Akasvayu era un dels únics supervivents de

l'anterior Casademont i, durant bona part del curs, va ser l'ase dels cops de la directiva dirigida per Josep Amat. De fet, al mes de gener s'havia qüestionat severament la seva continuïtat al capdavant de l'equip però finalment el president d' Akasvayu va ratificar la tasca de l'entrenador, que mai va ser capaç de gestionar tanta estrella després d'haver dirigit uns perfils de jugadors allunyats d'aquella dimensió. L'arribada de la copa del rei, doncs, es va convertir en una oportunitat per reivindicar les possibilitats esportives d'aquell equip que s'estava quedant més en el que podia ser que el que realment era. Una sortida per desembossar una temporada en la que estava transcendent més el que passava fora de la pista. Tanmateix, en els tres anys d' Akasvayu, els quarts de final de la copa del rei van ser un obstacle insuperable, una espina que el projecte mai es va poder treure.

Ambdós discursos dels mitjans escrits van seguir una línia paral·lela, apel·lant al cop abrupte i situant la mirada en un futur esportiu més exigít per la caiguda. D'aquesta manera, Diari de Girona titulava "L'hora d'assegurar el play-off" mentre El 9 Esportiu definia l'eliminació amb "La realitat és la lliga", amb una connotació més global en la temporada, utilitzant la paraula "realitat", molt present en un primer any tan extravagant. La duresa de la caiguda era més directe per part del segon diari ("Tall de digestió" i "Copa amarga") que Diari de Girona, que jugava amb la paraula oposada que definia Akasvayu fins aleshores ("Desil·lusió") i, en la mateixa línia, la pèrdua de la innocència que neix de la il·lusió, comparant l'eliminatòria amb un conte ("Aquest conte s'ha acabat").

En el propi contingut, els dos missatges van seguir patrons més semblants que distants. Respecte al partit, El 9 Esportiu, que va definir la derrota com "el xoc entre la il·lusió i la expectativa passada i la frustració més present", va destacar punts en concret de la derrota, com el mal començament, la superioritat del rival i la resposta poc contundent de l' Akasvayu, la poca solidesa de l'equip quan no està inspirat i la fragilitat de l'esperit d'equip. Diari de Girona va optar per una mirada amb més perspectiva centrant-se en la inexperiència del col·lectiu i la immaduresa competitiva en un enfrontament a vida o mort.

Ambdós portals van concordar en la inestabilitat estructural del projecte, com a anàlisi més profund, esmentant que "El Pamesa fa veure a l' Akasvayu que no tot són diners sinó compatibilitat de la individualitat en el col·lectiu" (El 9 Esportiu) i "La fragilitat

esportiva dels diners” com un dels detonants, no tant per la derrota com la trajectòria que acumulava l’equip en la competició regular.

29/5: LA CONCLUSIÓ DE LA TEMPORADA

Després d’uns darrers mesos que l’equip havia ofert una imatge competitiva cada vegada més consolidada, els play-off arribaven com la darrera gran prova de foc, l’últim intent per corregir una temporada que havia estat allunyada de les grans expectatives amb les que havia començat. Aquesta vegada se les veuria amb un equip molt potent, el Tau Cerámica, que acabaria sent el subcampió. Com en les temporades següents, l’equip gironí no va aconseguir avançar més enllà dels quarts de final i el destí li va assignar el final més cruel. Encara que va estar a punt de forçar el cinquè partit de la sèrie a Fontajau, el Tau va aconseguir sentenciar l’Akasvayu en el quart partit a Girona.

Els mitjans escrits es van fer ressò de la derrota de maneres diferents, semblants a la línia de la temporada. Per una banda, El 9 Esportiu es va dedicar a fer un anàlisi global del curs, a mirar el passat per explicar el present, a submergir-se més per intentar esbrinar les claus de la caiguda, de la inestabilitat del projecte, abans que especular sobre la manera com continuaria aquest. Els seus titulars van ser determinants, exposant la precarietat competitiva de l’equip i definint la temporada en el llindar de la insuficiència i la suficiència: “Fins aquí hem arribat”, “Un curs de serveis mínims” i “Temporada de transició”.

Diari de Girona va enfocar més el seu missatge en el futur, com ja havia fet el principi i a la meitat del curs- tot i que des de diferents prismes-, després que el present no fos tan imprevisible com per transmetre un punt de vista que ja havia donat en els darrers dies abans de la derrota condemnatòria (“S’obre un procés de renovació” i “Planificant el nou Akasvayu”), comentant també el secret a veus que era l’arribada del director esportiu Antonio Maceiras. Ambdós mitjans es van centrar més aviat poc en els motius esportius que havien fonamentat la caiguda, apel·lant a la mala actuació defensiva com un dels factors diferencials (El 9 Esportiu).

Tant un com l’altre van escriure sobre les declaracions del president Amat després del partit, esmentant que “alguns jugadors no eren per aquest projecte”. L’estil directe va ser utilitzat pels dos en aquestes paraules amb tant de rerefons en el global del curs.

Diari de Girona va definir els jugadors com a “invàlids” i només va salvar a l’escorta Arriel McDonald com el jugador “regular en la irregularitat” del col·lectiu. El missatge de El 9 Esportiu va ser més punyent, focalitzant-lo en el discurs ambivalent de la directiva amb el tècnic Edu Torres, en la corda fluixa en més d’una ocasió, i de la mateixa manera que va resumir la temporada com “de transició”, també va anomenar la condició de l’entrenador amb la mateixa expressió. Els fonaments d’aquesta valoració de la temporada residien en la seva tremenda irregularitat, que també va definir “d’empentes i rodolons”, per la inestabilitat evident tant dins com fora de la pista, tant esportivament com administrativament, infravalorant la directiva del CB Girona i acumulant molt de personal que van acabar sent una mala influència per a Amat.

TEMPORADA 2006-2007

21/7: L’ARRIBADA D’SVETISLAV PESIC

Després d’acabar l’any per sota les expectatives, l’Akasvayu va concentrar la direcció esportiva a dues figures que venien a portar la solidesa en l’estructura que no havia existit en el primer any. Antonio Maceiras, exdirectiu del Barça de bàsquet, va ser el primer en arribar, abans que ho fes Svetislav Pesic, la cara visible del canvi. Amat va atribuir-los la responsabilitat de l’àrea esportiva i van complir de meravella. Els dos, que tenien un passat blaugrana, van portar dos jugadors procedents del conjunt català més potent: Marc Gasol i Víctor Sada. En una entrevista per aquest treball, Toni Romero, periodista de El 9 Esportiu aleshores, va comentar que “es va intentar fer un Barça a Girona”, que a l’inici tothom s’ho va agafar amb perspectiva però que va acabar aplaudint pel salt de qualitat que va fer l’equip a partir d’aquests moviments. El mateix Romero comenta que des de l’estiu, Pesic se’n va donar compte que es trobava en un escenari que no esperava, amb Maceiras quadrant comptes com podia mentre Amat li prometia al serbi que fixés el que volgués. Tanmateix, home de fort carisma i de professionalitat indiscutible, va saber tirar endavant la situació esportiva com ningú, deixant una petjada inesborrable.

El recorregut de Pesic era més que conegut entre els periodistes gironins i aquests van tenir clar des del primer moment que, amb l’arribada de Pesic, es produïa el canvi anhelat de l’entitat. El 9 Esportiu apuntava clarament la importància del serbi com a motor del cop d’efecte del projecte, situant-lo, ja des de la seva arribada com un

referent, i insinuant que res no tornaria a ser igual. Diari de Girona destacava unes paraules del nou tècnic (“No sóc barat però la qualitat es paga”) ja prou reveladores del seu tarannà. Ambdós mitjans també destacaven els èxits esportius de Pesic: mentre Diari de Girona l’anomenava com “l’entrenador de l’històric triplet del Barça el 2003” (Lliga, copa del rei i Eurolliga), El 9 Esportiu subratllava les setze victòries en disset finals que brillaven en la trajectòria del serbi.

En el contingut, el missatge dels dos mitjans es focalitzava en el canvi de patró esportiu que simbolitzava l’arribada de Pesic respecte la primera temporada d’Akasvayu. El 9 Esportiu era taxatiu, esmentant que el període amb el serbi no tindria res a veure amb el passat i el titllava de “entrenador superlatiu”. També el definia amb les seves paraules, com Diari de Girona, amb una frase que descrivia el caràcter robust de Pesic: “Guanyar i viure bé no és compatible”. El seu homòleg donava importància a “l’enorme confiança” que dipositava Amat en el serbi i explicava la personalitat del nou entrenador a partir d’una anècdota en la que ironitzava sobre si Raül López, l’estrella mediàtica que estava a punt de sortir rumb a Madrid, acabaria marxant de l’Akasvayu.

Els dos portals també exposaven la injecció d’optimisme i solidesa que suposava pel club l’arribada de Pesic. “Els que posen diners han decidit començar la casa pels fonaments en comptes de la teulada” o “Pesic portarà treball, disciplina i exemple allà on fa un any hi havia il·lusió, molts diners i pocs coneixements” comentava El 9 Esportiu. Mentrestant, Diari de Girona intuïa que amb Pesic, la branca esportiva passaria a “marcar-se objectius reals” i també subratllava les declaracions del president “El nostre projecte és a llarg termini”.

1/10: DEBUT COMPETITIU A LA LLIGA

L’estiu del 2006, el segon d’Akasvayu al capdavant, amb una embranzida potent, amb el canvi en la direcció esportiva i fitxatges estimulants que generaven una expectativa gairebé igual de forta que la temporada anterior, sobretot per la solidesa que havia guanyat el projecte. Després d’una pretemporada que havia corroborat les bones sensacions que transmetien les arribades durant el mercat, el debut competitiu va apuntalar la força d’aquest missatge, amb una victòria que l’equip havia sabut treballar i patir davant un rival d’altura.

Ambdós mitjans coincidien en el sentit col·lectiu de l'equip com un factor clau per guanyar la victòria però també com una premonició que el segon any no seria com el primer. Si en la prèvia s'havia donat rellevància a la predisposició competitiva de l'equip, sense menystenir l'exigència de la lliga, l'anàlisi del partit va ser sobretot optimista. Diari de Girona titulava "Victòria amb sacrifici" mentre El 9 Esportiu destacava les "bases sòlides" amb les que es fonamentava el camí esportiu des de l'inici.

En el contingut, El 9 Esportiu es centrava bàsicament en el debut esperançador de l'equip i l'esperit col·lectiu que havia guanyat la plantilla i el projecte en un estiu. El diari vinculat a El Punt destacava "la llunyania de l'atmosfera mediàtica" com a distintiu clar per aconseguir la solidesa esperada i el caràcter fort "d'un equip que mai s'arronsa i sempre actua sobre el parquet davant l'adversitat". Diari de Girona també ofería un missatge amb el sentit col·lectiu de l'equip com a protagonista: "sensació de pinya per sobre la individualitat" o "l'equip al servei del tècnic i no al servei de les estrelles mediàtiques". En la mateixa línia, en el fet de destacar una virtut que en el primer any no es tenia, el mitjà gironí insinuava algun dubte en el joc però destacava que l'equip "havia sabut guanyar el dia que no es jugava bé". Durant el primer any, per una banda, es va retreure nombroses vegades que quan l'equip tenia inspiració era un espectacle però, quan no, era molt irregular. Per l'altra, també era conegut que la poca solidesa del col·lectiu feia que els finals de partit fossin més difícils de gestionar i molts partits acabessin amb derrota per haver-se desplomat en els darrers capítols del partit.

Com en el debut d'un any abans, Diari de Girona va fer un suplement ensenyant el detall l'estructura de la competició, els seus participants, detallant el perfil dels jugadors Akasvayu, agafant declaracions del seu president i donant una opinió sobre el que s'esperava d'aquest segon curs. En el suplement es ressaltava el "caràcter guanyador" del nou equip i el canvi de filosofia per un projecte tant o més important que feia prevenir "bons auguris".

9/11: DEBUT A LA FIBA CUP (3A COMPETICIÓ EUROPEA)

Encara que la primera temporada acabés amb uns resultats lluny de les expectatives, l'equip de Pesic va heretar una plaça en la tercera escala de les competicions continentals: la FIBA Cup. Encara que fos la categoria més baixa dels tornejos a nivell europeu, per l'Akasvayu era un pas endavant del projecte perquè el posava a l'aparador

europèu i sumava ambició als objectius del club. En la història del CB Girona, la participació en competicions europees havia estat escassa i l'accés a un esdeveniment d'aquesta talla era un símbol del potencial esportiu del projecte en el seu segon any.

Una "escletxa" esportiva com titulava El 9 Esportiu, que també parlava d'un "Estímul competitiu" i un "repte" l'aventura europea de l'Akasvayu. El mitjà afiliat a El Punt també tractava la breu relació històrica del CB Girona amb les competicions europees ("Curt però intens"). Diari de Girona era més atrevit i mirava l'inici de la competició europea amb un titular en gran "Europa truca a la porta" i assenyalant la poca dificultat del rival: "Un modest per començar". També ensenyava les declaracions ambicions del president, amb la intenció d'arribar a la final a quatre de la competició. En aquest línia, El 9 Esportiu es limitava a etiquetar l'Akasvayu com un dels favorits a endur-se el títol.

Tanmateix, la victòria "es va haver de suar molt", com apunta El 9 Esportiu, donant humilitat al seu discurs en el titular de la portada: "No hi ha rivals fàcils". En el contingut va destacar l'efecte sorpresa que va donar el Siaulaj lituà. Diari de Girona no posar tanta atenció als mèrits rivals com al demèrit gironí, retraient la seva actuació davant "un rival complicat" assenyalant que "El retorn a Europa no serà assequible" i descrivint el resultat i el partits dels gironins amb tres paraules: "Victòria, avís i dubtes". En el contingut, tot i que va donar importància a la victòria final, sí que va valorar més la competició i el rival respecte a la prèvia i va aconsellar que el sabor agredolç de la victòria hauria de servir de lliçó per al conjunt de Pesic.

9/2/2007: DEBUT I ELIMINACIÓ DE LA COPA DEL REI

La copa del rei de la segona temporada d'Akasvayu al club arribava en el millor moment, quan l'equip encadenava "un balanç immillorable" com apuntava Diari de Girona. I el torneig arribava en "el moment de veritat d'una temporada", com assenyalava El 9 Esportiu. A més, en aquella primera eliminatòria contra el DKV Joventut de Badalona, hi incidien molts factors que anaven més enllà dels 40 minuts. La rivalitat estreta amb els badalonins, la derrota recent contra ells el cap de setmana anterior, la caiguda a les primeres de canvi en la passada edició de la copa i el bon estat de forma de l'equip gironí que el feia veure més enllà dels quarts de final. En l'ambient general en la prèvia del partit es respirava il·lusió i confiança, amb Diari de Girona revelant que l'equip "viatjava amb roba suficient fins el dilluns següent" perquè el

diumenge és el dia que juguen els finalistes. El 9 Esportiu sentenciava que l'Akasvayu tenia “fonaments de campió”. En un article d'opinió del Diari de Girona “es firmava perdre la final” perquè això indicava que almenys l'havies jugat. Es veia a l'equip capaç de fer coses grans, no només la gent externa del club sinó la que en formava part directament, com el president.

Tanmateix, el bàsquet li tenia reservat el destí més cruel a l'equip de Pesic. Quan havien anat per davant la major part del partit i arribaven als instants finals amb avantatge, el base suplent de “la Penya”, inèdit en tot l'enfrontament, va fer uns últims minuts estratosfèrics que van portar el partit a la pròrroga. En els cinc minuts d'afegit, l'Akasvayu va cedir de la mateixa manera que havia fet en els darrers moments dels quaranta minuts reglamentaris i va caure per segona vegada consecutiva als quarts de final de la copa. Els dos mitjans escrits van ser contundents tant en el titular de la portada com en el de la crònica. Diari de Girona va ser clar (“L'Akasvayu regala el partit”) i incrèdul (“Massa cruel per no ser real”). Per la seva banda, El 9 Esportiu comentava la derrota en els últims minuts (“Se'ls escapa de les mans”) i atacava la poca fermesa de l'equip en els instants finals (“La casa de la caritat”).

En el contingut, el diari vinculat a El Punt destacava la segona oportunitat seguida perduda en la copa i els motius principals que van decantar la balança cap a l'equip badaloní: la incapacitat per rematar la eliminatòria, la força mental del Joventut i el factor Huertas. Diari de Girona va destacar la derrota en l'edició anterior de la copa, l'haver deixat escapar un partit que es tenia guanyat i la permissivitat dels darrers minuts que va portar el partit a “una pròrroga que mai havia d'haver permès”.

15/4: LA COPA FIBA

Dos mesos després de la dolorosa caiguda a la copa, l'Akasvayu va tocar el cim més alt de la seva carrera esportiva al CB Girona amb la consecució de la FIBA Cup, la tercera competició més prestigiosa a nivell continental. La final a quatre del torneig es va dur a terme al pavelló de Fontajau, que li va donar un regust més especial a la fita. La copa FIBA va ser el punt àlgid de l'etapa Akasvayu, el moment esportiu més important, el record que més impregnat va quedar en la memòria col·lectiva. Després d'una semifinal còmoda contra l'Estudiantes madrileny, en la final, l'equip de Pesic es va trobar amb un Azovmash ucranià molt combatiu que li va posar les coses difícils (79-72). Amb el

xiulet final, l'alegria dels gironins es va desfermar, des de l'aficionat més jove fins el president Amat passant per tots els que van viure aquella nit històrica pel CB Girona i el bàsquet gironí.

En la prèvia, ambdós mitjans apel·laven a la cita històrica que viuria el CB Girona a casa seva amb “La crida a la història” (El 9 Esportiu) i “La porta de la història” (Diari de Girona). El primer també incloïa a l'afició (“Juguem tots”) i senyalava la gran oportunitat esportiva que suposava la final (“El gran impuls”). En el contingut de la prèvia, El 9 Esportiu descrivia el moment més important de la història del CB Girona amb “és el dia, el lloc i el moment” mentre Diari de Girona valorava, també en clau històrica, la tasca que havien dut a terme tota la gent que havia format part del CB Girona des que va pujar a l'elit.

El consecució de la FIBA Cup havia de portar la paraula “Campions” i així va ser tant en El 9 Esportiu com Diari de Girona, que va afegir “Deliri a Fontajau”. El primer es centrava més en magnificar la gesta amb “El cel és així de fenomenal” i emmarcar una data per a la història “15-04-2007”. El segon es recolzava en altres aspectes com l'afició o Svetislav Pesic com “l'insaciable devorador de títols”. En el contingut dels articles, els dos mitjans basaven el seu discurs en la importància temporal de la victòria, perquè, com a gesta històrica, explicava el passat, el present i el futur de l'entitat. Diari de Girona escrivia “reunió amb la història” i El 9 Esportiu dedicava la FIBA “a tots aquells que mai van deixar de donar suport quan la derrota era el pa de cada dia”. Pel present de l'equip, el diari associat a El Punt comentava que era la culminació i el premi al trajecte d' Akasvayu i que reafirmava la consistència del projecte després d'un segon any molt sòlid en tots els aspectes. Diari de Girona es decantava més pel temps futur, assegurant que l' Akasvayu no era un gran d'Europa però que a partir de la FIBA havia començat el camí per ser-ho i que la consecució del títol europeu “havia donat pas a una nova vida per a una institució que sempre havia vist el got mig buit”.

28/5: CONCLUSIÓ DE LA TEMPORADA COMPETITIVA

Després de la consecució de la històrica copa FIBA, l' Akasvayu va encarar l'arribada dels play-off amb molt bones sensacions. L'equip de Pesic havia acabat la temporada regular a bon ritme i semblaven preparats per enfrontar-se a qualsevol rival que es posés pel mig del seu objectiu de superar l'escull dels quarts de final del play-off. Tanmateix,

com en la major part d'eliminatòries durant l'època Akasvayu, el rival va refredar les possibilitats de passar ronda de l'equip gironí. El Winthertur Barça va situar les opcions de l'Akasvayu molt costa amunt però, després de la temporada que havien firmat, els homes dirigits per Pesic es veien capaços de tombar el totpoderós Barça. Després que els barcelonins guanyessin el primer i el tercer partit de la sèrie al Palau Blaugrana, el quart partit a Fontajau suposava el primer “matchball” per l'equip aleshores entrenat per Dusko Ivanovic. El partit va ser dels culers des del primer minut i el CB Girona va tancar una temporada històrica amb regust amarg però amb la satisfacció d'haver fet les coses molt millor que el primer any.

En la prèvia, Diari de Girona comentava que la victòria era obligada per “seguir disfrutant” i, en aquest cas, “l'abstenció estava prohibida”. El 9 Esportiu seguia la mateixa línia, insinuant la obligació de la victòria (“La temporada no es pot acabar avui” i “Les vacances, a l'estiu”). En clau esportiva, Diari de Girona avisava de la importància del factor camp en la eliminatòria –els tres partits els havia guanyat el local- i, consegüentment, de la necessitat de l'afició perquè l'equip provoqués el cinquè i darrer partit de la sèrie.

Tant la derrota com la manera com s'havia produït va colpejar amb duresa l'estat d'ànim dels seguidors i d'un Diari de Girona que va ser contundent amb l'equip en el darrer partit del curs. En un dels titulars va emmarcar “El Barça encara és massa gran” i en la crònica va sentenciar “cap a casa i sense poder protestar”, va apel·lar a la manera com s'havia desenvolupat (“va fer mal per contundent”) i va remarcar el domini aclaparador dels blaugranes: El monòleg del Barça era massa aclaparador. Per la seva banda, El 9 Esportiu va tenir un missatge menys esportiu, assenyalant la situació límit que va viure l'equip i la incapacitat per combatre'l producte de la inexperiència del col·lectiu.

Tot i així, ambdós mitjans van dur a terme un anàlisi més en global de la temporada pel fet que fos l'acomiadament competitiu de la temporada, amb un discurs a favor de l'any històric que havia completat l'equip i la comunió que havia generat amb l'afició. El 9 Esportiu evidenciava les diferències evidents respecte l'any anterior, tant en el desenvolupament com en el final de la temporada, titulant “Més glòrica que pena” i “Un epíleg ben diferent”. La millora significativa en la parcel·la esportiva i administrativa es va fer palesa perquè “ni la sensació que va quedar impregnada en l'ambient ni la resposta del públic van ser les mateixes que l'any anterior”. El “sentit d'identitat inèdit

en 19 anys d'història a l'elit" entre equip i afició al final del partit va ser la postal més significativa d'aquest canvi de rumb. Diari de Girona va destacar el pas important del club i va assenyalar Svetislav Pesic com el principal responsable de l'estreta relació que compartien equip i afició al final del partit.

Aquest mitjà va destacar les declaracions de Pesic en les que va retreure el nivell d'actitud dels seus jugadors davant d'un gran equip com el Barça mentre El 9 Esportiu va fer ressò de les paraules del serbi parlant de la seva continuïtat en ple conflicte amb Antonio Maceiras. El mateix diari exposava les paraules d'Amat ("tenim projecte i gent per tirar-ho endavant") i escrivia sobre la importància dels principals personatges en el club però que aquest passava per sobre de tot ("Ningú és insubstituïble però Amat i Pesic són importants").

TEMPORADA 2007-2008

19/6: L'ARRIBADA DE PEDRO MARTÍNEZ

Pocs dies després de la conclusió competitiva del curs, Svetislav Pesic va deixar de ser entrenador de l'Akasvayu Girona. Aquest era el darrer capítol de la pugna que van mantenir l'entrenador serbi amb el responsable de l'àrea esportiva, Antonio Maceiras, i que va transcendir en els mitjans el mes d'abril. Tanmateix, les primeres discussions ja van sorgir el mes de gener, tal com apuntava en una entrevista per aquest treball el periodista de Diari de Girona Jordi Roura. De fet, com he comentat abans, poques setmanes després de ser el tècnic del CB Girona, Pesic ja va veure que estava enmig d'un escenari que no esperava i que les promeses econòmiques d'Amat tenien uns fonaments inestables. El substitut va ser Pedro Martínez, bastant jove (46 anys) però amb un recorregut i un palmarès remarcables, sobretot per la seva edat. El magnetisme que generava Pesic, a qui la gent ovacionava quan entrava a la pista, va ser una baixa sonada que va tergiversar l'ambient, sobretot a la vessant administrativa del club. Això va fer que, arran de la candidatura inferior de Pedro Martínez, en la seva presentació fos tan o més important el nom que rellevava que el seu.

Mentre El 9 Esportiu va ser més objectiu i es va limitar a transcriure les declaracions tant de Martínez com del president, Diari de Girona va ser més punyent i va escriure tant o més sobre l'adéu de Pesic o el que simbolitzava, esmentant que "amb la seva marxa es notava un alleugeriment significatiu". En ambdós titulars es recalrava que "en

la comparació amb Pesic hi surto perdent” però el tècnic català afegia que “per sobre de les persones hi ha els clubs”. Diari de Girona destacava que es destinarien els mateixos diners a la pista respecte la temporada anterior i El 9 Esportiu escrivia aquestes paraules del president en l'article. L'econòmic havia estat el principal factor de la desavinença entre Pesic i el club. Diari de Girona donava importància a la tasca de Pesic tant a dins com a fora de la pista (“És indubtable el rentat de cara respecte l'any anterior”) però subratllava que la seva marxa era un encert de la directiva: “però el club no podia estar supeditat als capricis de Pesic”.

Només feia uns dies que Pesic havia sortit per la porta del darrere i els dards del president van ser una constant en la presentació del nou entrenador. Primer, com he comentat, deixant clar que els diners que ingressaria el club en matèria de fitxatges serien els mateixos, donant una imatge de transparència que el serbi no havia tingut. En segon lloc, esmentant que “és fàcil dialogar amb el nou tècnic”. I en tercer i últim lloc, manifestant la intenció de “mantenir l'ambició i augmentar-la” i “serem competitiu”, sense acabar la frase amb “més enllà de Pesic”.

8/10: DEBUT A LA LLIGA

Després de “quatre mesos i mig llarguíssims”, segons escrivia Diari de Girona, com cada temporada l'arribada de la competició suposa la millor valoració del projecte fins aleshores. Si el primer estiu la il·lusió la representaven Akasvayu i els fitxatges mediàtics i en el segon Maceiras i Pesic, en el tercer hi havia un ambient de fredor que havia acalorat lleugerament la continuïtat de Marc Gasol, un dels millors jugadors el curs anterior. La marxa de figures emblemàtiques més enllà de Pesic i la pretemporada irregular que havia completat l'equip no donaven gaires esperances, ja no només mirant l'estrena competitiva sinó en el moment de pensar en les possibilitats reals d'aquell equip.

La temporada anterior hi havia un racó especial en la memòria col·lectiva i no hi havia hagut cap moviment que hagués anivellat les pèrdues esportives que havia patit el club durant l'estiu, més aviat el contrari. A més, a finals de setembre, va sortir a la llum el deute creixent de vuit milions que tenia el club. Si bé es sabia que el CB Girona mai havia acabat de liquidar el deute, ni amb l'arribada d'Akasvayu, que havia abonat la major part del seu ingrés a la pista. La revelació del deute encara augmentava més

l'ambient d'incertesa, més tenint en compte que el mercat immobiliari començava a patir les primeres esquerdes.

En la prèvia d'aquest matx, El 9 Esportiu titulava que la defensa i el factor pista eren els millors arguments dels gironins mentre també incitava a que “comencés la festa”, després d'un estiu complicat. Diari de Girona també es centrava en la parcel·la esportiva, apel·lant a les paraules de l'entrenador: “estem a un nivell correcte per competir”. Per altra banda, també alertava de la dificultat de l'estrena per l'estiu que l'havia precedit i pronosticava una “temporada d'incerteses” després de la remodelació esportiva de l'estiu els problemes econòmics que s'havien revelat recentment.

En la crònica, ambdós mitjans recalraven l'inici positiu per la victòria (“D'entrada, emocions fortes” o “Un bateig gratificant” per part de El 9 Esportiu, mentre Diari de Girona apel·lava a la imaginació “L'inici somniat”). Aquest segon, que havia subratllat l'ombra de Pesic des de la seva marxa, també escrivia “Moscou queda molt lluny”, esmentant que el nou destí de Pesic quedava molt lluny, no només geogràficament, sinó també “el seu fantasma”. En el contingut, el diari vinculat a El Punt no sobrevalorava la victòria però sí que afirmava que “tot i ser un primer pas, reforça la confiança i la credibilitat en el projecte”. Diari de Girona destacava el que s'havia aconseguit més enllà de la victòria: “Més que una victòria”. També confirmava que l'haver guanyat debilitava la forta remodelació que havia dut a terme Akasvayu a l'estiu i que havia deixat un ambient d'incertesa.

Tanmateix, la frase més destacada provenia d'un article d'opinió, en el que advertia als lectors que “s'equivoquen els que creuen que el bàsquet hi serà per sempre”. Aquesta afirmació venia donada després de la poca aflluència de públic en el primer partit oficial de la temporada a Fontajau. La caiguda d'espectadors va ser una demora temporada rere temporada i, en el cas concret del primer partit, Josep Amat ja ho va fer saber als afeccionats. A més, també va apuntar ajuda a les empreses i institucions gironines perquè el murmuri sobre el deute ja planava amb força a la llotja de Fontajau.

7/11: DEBUT A L'ULEB

La posició final de la anterior edició de la lliga havia permès a l'Akasvayu pujar un esgrao competitiu en els tornejos continentals. Si en la temporada anterior havia disputat

i guanyat la FIBA Cup, la tercera competició europea, aquesta vegada seria la ULEB, la segona més prestigiosa per darrere de l'Eurolliga. L'esdeveniment europeu li donava reputació competitiva al projecte i al club i perspectiva després de perdre a la competició regular davant el Múrcia. La visita al Galatasaray turc havia de revifar la moral de l'equip però la cita continental no contribuiria a remuntar l'estat d'ànim dels homes dirigits per Pedro Martínez.

En la prèvia, els dos mitjans escrits destacaven l'estrena competitiva a Europa amb l'afany que fos un estímul per canviar la dinàmica de resultats de la competició domèstica. Mentre El 9 Esportiu titulava "Estan avisats" i el fet de començar bé per generar aquest estímul, Diari de Girona recorria a establir com a objectiu el lloc on es duria a terme la final a quatre d'on en sortiria el guanyador: "Amb Torí com a objectiu". En el contingut, es mantenia la tònica, amb Diari de Girona comentant "amb ganes de refer-se de les últimes derrotes a l'ACB" i El 9 Esportiu insinuava "sortir a jugar quan abans millor per oblidar el passat recent".

Tot i així, això no es va poder dur a terme perquè ni l'Akasvayu va fer una bona actuació ni va saber acabar-la com exigia la situació. El 9 Esportiu titulava a la portada aquesta doble relliscada "Debut gris i derrota al límit" i a la crònica "Amb el peu esquerre" com que s'havia despertat competitivament malament en l'estrena europea. Diari de Girona alimentava el regust amarg del passat recent amb el que era una altra derrota gironina: "Un altre cop surt creu".

En el contingut, El 9 Esportiu seguia la mateixa línia del seu homòleg, esmentant que havia tornat a Girona sense res i "amb la sensació que ha perdut davant un rival pitjor". En canvi, Diari de Girona apel·lava a la mala sort dels gironins ("L'Akasvayu hagués pogut guanyar si hagués tingut la sort de cara"). En les declaracions post partit, una curiositat. Ambdós mitjans feien servir la mateixa frase però de diferent manera: mentre El 9 Esportiu exposava "Hem arribat al cara o creu final més per lluita que per joc", Diari de Girona comentava "Més per lluita que per joc hem arribat al cara o creu final". M'hagués agradat saber quina de les dues és la que va dir realment Pedro Martínez.

9/2/2008: DEBUT I ELIMINACIÓ A LA COPA DEL REI

Per tercer any consecutiu, l'Akasvayu va accedir a disputar la copa del rei i, per tercer any consecutiu, va caure a les primeres de canvi. A diferència dels altres anys, en els que passar a la següent fase era accessible (Pamesa València i DKV Joventut de Badalona) a la tercera edició va tocar un dels principals favorits: el Real Madrid. El pes històric, pel fet de no superar mai els quarts de final, i l'entitat del rival, construïen un discurs, en la prèvia del partit, de lluitar contra l'adversitat, de superar els favoritismes preestablerts i creure's l'equip més enllà del rival i la història que els perseguia. Encara que l'Akasvayu va competir fins al final, el Madrid va fer gala de la seva reputació a partir de les individualitats i "una empenta arbitral". El somni de la copa, en el millor any de Marc Gasol, s'esfumava una vegada més en la primera eliminatòria. En una temporada que el problema econòmic cada vegada tenia més rellevància en l'opinió pública, les caigudes esportives eren més profundes. L'equip havia respost esportivament però seguia fortament influenciat pel que passava més enllà de la pista.

En la prèvia del partit, tant El 9 Esportiu com Diari de Girona emfatitzaven el missatge emocional per mirar de tombar el gran Madrid. El 9 Esportiu traslladava la final a la primera eliminatòria amb "La final és avui" i apel·lava a l'emoció de la cita amb "Els valents, un pas endavant". Per la seva banda, Diari de Girona ofería uns titulars sentimentals per alimentar el sentit d'identitat en l'afecionat, amb un punt de realisme que no feia més que engreixar l'essència del missatge: "L'hora dels somnis", "Difícil, no impossible", "La il·lusió mou muntanyes". En el contingut, seguien la mateixa línia entre la mirada realista i el component emocional: El 9 Esportiu escrivia que "en l'esport i més en la copa no es pot donar res per fet fins que no passa" i Diari de Girona demanava a l'afició que "aplaudís l'equip com si no hi hagués favorit, com si tingués tantes opcions com els altres". Ambdós pronosticaven que el desconeixement del rival en la figura d'Erik Daniels podia detonar la seva revelació en el torneig ("El desconeixement de Daniels" i "Erik Daniels com a revelació"). A més, Diari de Girona tenia el punt d'ironia com per dir "almenys no marxarem el primer dia" perquè els primers quarts de final es jugaven el dijous i l'Akasvayu competia el divendres.

L'eliminació, tanmateix, va deixar poc espai a l'optimisme i sí a la tristesa, però una tristesa no gaire subjectiva en el sentit que, en el moment de relatar els fets, ja hi havia una predisposició més entrenada. Allò ja s'havia viscut i la sensació de caiguda no era tan forta com en altres edicions, la manera com s'havia produït aquella derrota també hi

contribuïa. “A la cinquena tampoc va poder ser” comentava El 9 Esportiu, després que el CB Girona no hagués passat de quarts en les edicions que havia disputat la copa. “3 anys d’Akasvayu, 3 copes del rei i 3 eliminacions” explicava Diari de Girona, tan sols incloent l’etapa de l’empresa immobiliària, quan l’equip gironí ha tingut més possibilitats, sentenciant que “la copa no és per als gironins”. El 9 Esportiu hi afegia els motius esportius de la caiguda, destacant el canell de Louis Bullock i l’ajuda arbitral en el tram final i, per part dels gironins, com les personals de Marc Gasol l’havien acabat expulsant i, juntament amb ell, la il·lusion gironina.

En la roda de premsa posterior, els dos mitjans subratllaven les declaracions contundents de Pedro Martínez respecte al rigorós arbitratge: “Crec que no ens han respectat com el rival”, “Tinc la sensació que els àrbitres no ens han xiulat” o “Hem estat sols dins la pista.

14/4: CONCLUSIÓ DE LA TEMPORADA EUROPEA

Després de la fallida copa del rei, el final competitiu cada vegada era més a prop mentre els problemes econòmics cada vegada afloraven amb més impacte i més influència sobre el rendiment esportiu. El primer torneig seria la final a quatre de la ULEB i, després, vindrien els *play-off* de l’ACB. La conclusió de la competició continental es duria a terme en una final a quatre a Torí. L’equip encarava el torneig immers en els problemes econòmics que patia l’empresa propietària amb impagaments de les nòmines de tots els membres de la primera plantilla. Els mesos anteriors, dos jugadors havien deixat la plantilla i l’àrea tècnica els havia substituït amb peces molt limitades per un projecte d’envergadura com el d’Akasvayu. De fet, com diu el periodista del Diari de Girona, Jordi Roura, alguns jugadors “van estar a punt de no agafar el xàrter que els havia de portar a Torí perquè no cobraven”.

A partir de la paraula d’Amat i, sobretot, la comunió que va generar el nucli fort de la plantilla, compost per Marc Gasol, Fernando San Emeterio, Víctor Sada i Román Montañez, el grup va tirar endavant esportivament i va firmar una final a quatre impressionant, venent increïblement el potent Dynamo de Moscou de Pesic i competint contra una de les bèsties negres de l’època Akasvayu: el DKV Joventut de Badalona. L’actuació excel·lent de les semifinals va relativitzar la derrota contra una de les millors

“Penyes” de la història del club, contra qui no només s’hi jugava la copa ULEB sinó també una plaça a la pròxima edició de l’Eurolliga.

En la prèvia del partit, els dos mitjans escrits lloaven el paper de l’equip en les semifinals contra Pesic i apel·laven al sentiment, personificat en un president Amat extasiat que “es veia a l’Eurolliga”, per endur-se la ULEB Cup. Diari de Girona remarcava el caràcter històric de la cita (“Ho explicarem als néts”) i mostrava la distància temporal que li quedava a l’equip per celebrar el millor èxit del club: “A 40 minuts de la glòria” i “A 40 minuts del títol més prestigiós”. Per la seva banda, El 9 Esportiu titulava “I perquè no?”, en la mateixa línia del seu homòleg de creure en la victòria més enllà del favoritisme. També deia “Un somni per no despertar-ne” després de completar una actuació memorable a semifinals.

En el contingut, El 9 Esportiu seguia els mateixos passos que en el titular, apel·lant a la fe per sobre la raó, escrivint “no hi ha fita inassolible si s’hi creu i hi ha arguments necessaris” i transcrivint les sensacions ambicioses d’Amat: “Josep Amat es mostra exultant i ja somia despert amb l’Eurolliga”. Diari de Girona es desmarcava lleugerament d’aquesta línia destacant la segona final consecutiva europea i reconeixent els mèrits de l’equip, no només esportius, sinó també “pel que ha fet per guanyar”.

Sense perdre aquest fil, ambdós portals magnificaven el paper de l’equip més enllà de la derrota, titulant “El cap ben alt”, “S’han fet un nom” o “Un èxit tot i la derrota”. El 9 Esportiu valorava l’esforç inestimable de l’equip amb “La llengua tocant al terra” i Diari de Girona dedicava un article a Pedro Martínez, a qui definia com “l’arquitecte d’una gran fita”. En el contingut de la crònica, els dos diaris eren punyents en el seu discurs positiu sobre la imatge que havia ofert l’equip. Diari de Girona començava dient “El Joventut et passa per sobre de 25. I què? L’Akasvayu es despertarà avui adolorit per la derrota però amb la tranquil·litat mental de saber que aquest cap de setmana ha fet història amb el conjunt gironí”. Ambdós mitjans relativitzaven la caiguda esmentant que era impensable temps abans d’arribar a dues finals europees o estar a 40 minuts de l’Eurolliga. Pel 9 Esportiu, la fita d’arribar a la final simbolitzava la consolidació del projecte Akasvayu i comentava que “la desil·lusió d’un somni no pot desnodrir la separació del bloc compacte i madur que ha destil·lat l’Akasvayu”.

Aquest diari era el que més tractava la vessant esportiva, escrivint que “no hi va haver color, o millor dit, n’hi va haver dos: el verd i el negre”, argumentant que l’equip gironí

va sucumbir al físic i la rotació des de la banqueta de la Peña i que els de Pedro Martínez van sobreviure fins que Marc Gasol va ser incapaç de seguir.

En les declaracions després del partit, els dos portals subratllaven les paraules d'Amat que parlava tant del partit (“N’hem d’estar orgullosos”) com de la situació del club (“Hem de ser positius: fem les coses pel camí correcte”).

En una columna d’opinió, un periodista del Diari de Girona firmava “perdre 3 finals més i guanyar la dels despatxos”, resseguint els comentaris d’Amat i l’escenari econòmic que se li estava tirant al damunt al club amb cada vegada més força.

21/5: CONCLUSIÓ DE LA TEMPORADA COMPETITIVA

Les darreres setmanes de competició de la temporada es van viure entre l’ambient d’incertesa sobre el futur del club per una banda i, per l’altra, la maduresa que havia assolit l’equip i l’enllaç estret que s’havia generat entre la plantilla i l’afició. Aquesta sensació va arribar al seu punt àlgid en l’acomiadament competitiu de la temporada el 20 de maig del 2008, després d’uns play-off molt intensos contra un dels grans rivals de l’època Akasvayu, la seva bèstia negra en aquells últims dos mesos. L’Olímpic de Badalona va ser l’escenari d’aquest comiat que va ser, sobretot, emotiu. La sèrie estava empatada i el pavelló de la Peña decidiria l’accés a semifinals en el cinquè partit. El partit va estar equilibrat però se’l va acabar enduent l’equip local amb un avantatge notable d’11 punts. En la darrera possessió, Marc Gasol li va demanar la pilota a Víctor Sada i, quan la va tenir, va començar a aplaudir als afeccionats que s’havia acostat a Badalona. Allà va començar un comiat sobretot emotiu que va unir molt estretament equip i afició davant la marxa dels jugadors més destacats i la incertesa de si l’equip continuaria competint a l’elit.

El tractament del contingut dels dos mitjans escrits va combinar la part emotiva, abans que l’esportiva, i els problemes financers que patia el club i que, aquesta vegada sí, van entrar més directament en la dinàmica de la crònica. En la final a quatre de Torí, els mitjans no havien inclòs tan directament la temàtica respecte al final dels *play-off* que, al mateix temps, també era la conclusió de la temporada competitiva. En la prèvia, ambdós compartien l’emotivitat i el caràcter històric de la cita (“El partit de la il·lusió” deia El 9 Esportiu i “Il·lusió per guanyar i fer història” comentava Diari de Girona) i

bifurcaven el perfil del seu discurs en l'àmbit esportiu el primer ("Amb ell és possible", referint-se a Marc Gasol) i el segon en l'econòmic ("Les gestions de les institucions facilitaràn que la plantilla d'Akasvayu pugui cobrar"). En el contingut, Diari de Girona detallava que "els jugadors i el tècnic havien rebut el pagarés pels últims dos mesos" mentre El 9 Esportiu evitava impossibles davant la cita històrica que viuria el club: "Complicat, moltíssim; impossible, ni de bon tros".

De la caiguda fatídica es va destacar la imatge remarcable que va oferir l'equip i la part emotiva implicada, subratllant les declaracions dels protagonistes d'aquell dia per donar més visceralitat al missatge. "Gràcies per aquest somni", "Ara estem tocats però la temporada ha estat encomiable" o "Gràcies Girona" comentava El 9 Esportiu. Diari de Girona titulava "Orgullós comiat d'un equip per al record", "La darrera lliçó de Gasol" apuntant a l'actuació magnífica del pivot de Sant Boi, o "L'any que ve, Girona ACB". "Martínez aplaudeix l'equip però admet que ho veu negre", respecte les declaracions de l'entrenador.

Marc Gasol va capitanejar el comiat esportiu de l'època Akasvayu, des d'aquella darrera possessió i El 9 Esportiu va emmarcar aquests moments en l'edició del dia després. "Perquè l'adéu de Sada representa també un "fins a un altra" de Marc Gasol" o "L'afició sap que el d'ahir no era un comiat qualsevol, que l'Akasvayu li ha arribat al cor i el sentiment és mutu". Diari de Girona alçaven la figura de Gasol, que "marxará havent fet història". Aquest mitjà apuntava el moment entre jugadors i afició com el més emotiu i més estret d'aquella tarda. Ambdós portals passen per sobre dels fets esportius, esmentant que l'Akasvayu va ser competitiu fins el final i que era una llàstima que en un derbi català algun dels dos caigués en una eliminatòria amb "tants sentiments al darrere".

Tanmateix, el futur estava allà i cada dia que passava era més incert. Toni Romero, periodista de El 9 Esportiu, relata que en el camí de tornada amb companys periodistes es van passar l'hora llarga de viatge comentant la continuïtat del club. L'esport feia temps que era secundari. D'aquell dia, amb la conclusió de la competició, les declaracions tenien una connotació especial respecte els altres dies. Els periodistes portaven temps buscant que els jugadors parlessin per tenir una font prou ferma i veraç que els permetés publicar una realitat que ja feia temps que vivien i comentaven. Aquell dia, la plantilla i el cos tècnic "van parlar sense embuts" i van dir que ho veien tot "negre". En la mateixa línia que el seu homòleg, Diari de Girona comentava "Martínez

aplaudeix l'equip però admet que ho veu negre", respecte les declaracions explícites de l'entrenador.

Sense que ningú ho sabés del tot cert, aquell havia estat l'enterrament esportiu de l'Akasvayu Girona i el principi del final del vincle de l'empresa immobiliària amb un dels clubs més històrics del bàsquet català.

26/7: LA DISSOLUCIÓ DEL CLUB

Quan es va acabar la temporada esportiva, l'únic tema de què es parlava a Girona era, a banda de l'ascens del Girona FC a Segona A, la continuïtat del CB Girona a l'elit del bàsquet espanyol. Des de principi de temporada i cada vegada a més, el tema econòmic havia estat tractat el contingut dels mitjans de comunicació. En les darrers setmanes de competició, l'escenari cada vegada es veia més negre i els moviments populars van començar a florir perquè la relació entre la directiva i les institucions era freda. Es van fer firmes, es va obrir un portal web però sobretot es va sortir al carrer a reivindicar el bàsquet d'elit a Girona. El 8 de juny, milers d'aficionats van manifestar-se pels carrers centrals de la ciutat i es van personar davant l'ajuntament per reclamar a les institucions que intervinguessin el club perquè no descendís. Tot i l'esforç popular, ni les institucions ni les empreses van voler acostar posicions amb una directiva que mai va ser ben rebuda per les altes esferes gironines. El somni es va convertir en malson fins que aquest va desembocar en la realitat més tràgica: el 25 de juliol el CB Girona va comunicar que no mantenia la seva plaça a l'ACB. La societat gironina, que veia com el futbol ascendia a la categoria professional, perdia una de les entitats esportives més històriques.

Els mitjans van reaccionar entre la decepció per no haver trobat una solució, la indignació en la gestió de la situació i la nostàlgia per tot el que havia suposat el CB Girona al bàsquet d'elit amb l'etapa Akasvayu com a colofó. En la prèvia del dia D, Diari de Girona titulava "El CB Girona i dues dècades de bàsquet d'elit arriben al límit de la desaparició". En el contingut de la temàtica detallaven que l'esperat acord amb una multinacional que podia entrar amb molta força no havia fructificat. També comentaven el "NO" de l'Ajuntament i el teixit empresarial gironí. De la indignació per la falta de resposta institucional passava a la mirada en el passat, en concret, el que havia de ser i va acabar essent Akasvayu pel CB Girona: "La solució als problemes

esportius i financers va ser Akasvayu” o “L’èxit esportiu que ha acabat de la pitjor manera”.

El 9 Esportiu destacava que la casa del bàsquet gironí, Fontajau, es quedava orfe i “Girona sense ACB”. En el contingut, revelava que el club assumia que deixaria de pertànyer a l’ACB 20 anys després i l’única esperança que donava era utòpica, apel·lant que encara no s’havia complert el límit temporal: “L’únic que permet no considerar-ho és que el termini no s’ha exhaurit”.

El dia que es va confirmar la no continuïtat del club a la màxima categoria del bàsquet espanyol, l’aspecte temporal va formar part de l’essència dels titulars i el contingut: tant el present com el passat.

El 9 Esportiu dedicava un únic article, que titulava “3 anys, 2 mesos i 6 dies” –el temps de l’època Akasvayu, repassant el periple de l’empresa immobiliària barcelonina al capdavant del CB Girona. En l’article, comença dient “Ni els pitjors presagis auguraven el final quan Akasvayu va arribar”, amb la intenció de recordar aquell primer moment en el que un ingrés tan quantiós no només havia de portar competitivitat esportiva sinó una major solidesa financera. Posteriorment, destacava unes paraules de l’anterior patrocinador del club, Casademont, quan van tancar l’acord amb Akasvayu: “Ens ha tocat la rifa”. Personificava la tragèdia en la figura de Josep Amat, qui “havia entrat fent molt soroll per acabar marxant en silenci per la porta del darrere”. En aquest article sobre la memòria històrica de l’època Akasvayu valorava les tres temporades, amb les males influències d’Amat i la desconexió amb Edu Torres durant la primera temporada i l’estabilitat que van aportar a dins i fora de la pista les arribades de Svetislav Pesic i Antonio Maceiras.

Diari de Girona optava pel mateix camí històric de El 9 Esportiu mentre també transmetia un discurs, basat tant en articles com en columnes d’opinió, relacionat amb el present, el “fracàs col·lectiu” que havia estat la conclusió del bàsquet d’elit a Girona. Els titulars eren en clau passada i en present. En el primer subratllava tres jugadors que van deixar empremta en el recorregut del CB Girona a l’elit: “De Wright a Gasol passant per Middleton”. En el segon determinava la tragèdia que havia estat el final i la poca intervenció col·lectiva tant de les administracions públiques com les privades. En el capítol històric relatava que els vint anys de bàsquet havien deixat coses positives i negatives. Com en el titular, parlava dels membres esportius que havien passat pel club:

“13 tècnics i una infinitat de jugadors que han deixat empremta”. En l'article que comentava el fracàs col·lectiu de la situació explicava la denúncia popular anava dirigida a les institucions, al club i al darrer patrocinador. En aquesta línia, la opinió del diari es posicionava en el bàndol dels aficionats i escrivia, amb una mirada d'incomprensió, com en una de les províncies més riques de l'estat no hi havia ningú que “es deixés els calers” per mantenir el bàsquet d'elit a la ciutat. Amb un punt de realisme en el missatge, també argumentava que “no era el moment d'apagar el foc però s'haurien d'haver exigint solucions abans”.

VALORACIÓ I COMPARACIÓ DE L'ANÀLISI DEL CONTINGUT

Un cop completat l'anàlisi dels discursos de Diari de Girona i El 9 Esportiu, n'escric el comentari valoratiu. Des d'una perspectiva general, he observat diferents tendències durant les tres temporades, algunes més significatives i d'altres més testimonials. A grans trets, El 9 Esportiu sap exposar millor la seva personalitat sense desmarcar-se mai de la objectivitat periodística. Sap gestionar la part subjectiva sent responsable amb la part objectiva que li pertoca.

En la primera temporada, els dos discursos tenen línies diferents a l'inici però s'acaben acostant al final. Diari de Girona transmet un missatge il·lusionant que s'emmarca en l'expectativa líquida que va generar l'entrada d'Akasvayu. L'esperit crític era visible però estava més supeditat a la sensació general d'estupefacció. El mitjà gironí apel·lava sovint al passat i el futur, una mostra d'allunyament de la realitat. Com a característica tendenciosa durant tota l'època Akasvayu, en els articles de caire objectiu, exceptuant cròniques, Diari de Girona fa un ús excessiu de l'estil directe, subratllant el seu to objectiu. El 9 Esportiu manté un to generalment escèptic, exhibint el sentiment d'eufòria puntualment. Per tant, el seu esperit crític és més punyent. Per altra banda, té una opinió més arrelada a la realitat del present, no s'explica principalment a partir del passat i no intueix el futur d'una manera tan cridanera. En els últims mesos, ambdós portals conflueixen més. Com en els altres anys, en la conclusió esportiva del curs es destaca de manera rellevant l'estil directe.

En la segona temporada, els missatges de Diari de Girona i El 9 Esportiu guanyen paral·lelismes a causa de l'estabilitat competitiva de l'equip. No existeix un distanciament tan significatiu com el de la primera temporada. En aquest sentit, ambdós

manifesten una valoració positiva de l'equip, van més de la mà en els resultats esportius sense deixar de banda el to crític. Saben reconèixer a l'equip. De manera puntual, Diari de Girona mostra una valoració atrevida, com en la prèvia del debut europeu que acabaria amb derrota ("Un modest per començar"). Mostra un caràcter aliè a la seva essència objectiva.

En la tercera temporada, es segueix bastant la línia de la segona per la continuïtat de l'estabilitat competitiva del grup. La situació econòmica adversa està més a l'ordre del dia però les anhelades declaracions no surten a la llum fins a finals de curs.

8. CONCLUSIONS

Un cop completada la meua investigació, prossegueixo a comentar-ne les conclusions.

En la hipòtesi inicial deia que El 9 Esportiu tenia un discurs més personal, amb trets més subjectius, respecte Diari de Girona, i que oferia més contingut. Per una banda, he comprovat que el mitjà afiliat amb El Punt sí que tenia una personalitat més atractiva en el sentit que intentava utilitzar una manera de parlar no tan formal com el cas de Diari de Girona. D'aquesta manera, tampoc en feia un ús informal, mai es desmarcava del rigor periodístic, però sí que incloïa en el seu missatge un to més personal, com el que es fa servir en la crònica, posant l'accent en els titulars, els subtítols o primeres i últimes frases d'un article.

Per altra banda, Diari de Girona destinava més paper a tractar el contingut d'Akasvayu. En aquella època, les pàgines web eren un projecte i els diaris doblaven gairebé el nombre de pàgines en paper respecte l'actualitat. En aquest aspecte, el portal gironí oferia més contingut que El 9 Esportiu. En aquesta línia, aquesta superioritat numèrica era en alguns casos utilitzada per incloure articles d'opinió. Diari de Girona en produïa més i, per tant, tot i tenir una personalitat més introvertida, l'enriquia en el gènere periodístic que li tocava. En aquest sentit, Diari de Girona era més objectiu però li costava més desmarcar-se d'aquest rigor.

Durant el treball, he pogut conèixer el funcionament d'un seguiment comunicatiu d'un equip esportiu. Això ho he observat a partir de l'anàlisi quantitatiu del tractament, segmentat en moments concrets de cada temporada, i l'estudi del contingut, amb els canvis pertinents en el discurs durant els tres anys

També he pogut esbrinar una època del periodisme que no tornarà. Una societat menys contaminada per l'impacte de la digitalització, que sabia mantenir la pausa per llegir-se un article de mil paraules si fes falta. El fet que els mitjans tinguessin més influència o no estiguessin tan limitats per la immediatesa i la confusió de la figura del periodista provocava que l'esperit crític fos més present. Així, a partir d'aquest treball, he pogut retrocedir en el temps i, no només descobrir qui érem fa més d'una dècada, sinó com érem com a societat. El periodisme esportiu com una manera d'explicar una època social.

Per últim, en el treball hi he reflectit dues perspectives de veure una mateixa realitat. Dues maneres diferents de tractar el mateix contingut. La virtut de la diferència, la democràcia que fonamenta el periodisme. Aquest treball m'ha permès veure similituds i diferències en l'explicació d'una mateixa situació. Explicar quins continguts oferien i intentar descobrir el perquè d'aquesta tria. Com es construïen dues maneres d'interpretar una mateixa realitat. Una realitat tant increïble com inestable, la que es va viure del 2005 al 2008 amb l'Akasvayu al capdavant del CB Girona.

9. BIBLIOGRAFIA I WEBGRAFIA

- Arxiu Administratiu de l'Ajuntament de Girona
(<http://www.girona.cat/sgdap/cat/premsa.php>)

ARTICLES

- Van Dijk, T. (1999). *El anàlisis crítico del discurso*, publicat a *Anthropos*, 186, Barcelona.
- Marín Montín, Joaquín (2012). *Nuevos horizontes en la investigación sobre comunicación y deporte entre Brasil, Portugal y España*, primer capítol del llibre "Deporte, comunicación y cultura".
- Keane, John (1996). *Transformaciones estructurales de la esfera pública*, fragment del llibre amb el mateix títol.

10. ANNEXOS

ENTREVISTA A JORDI PRAT, PERIODISTA DE EL 9 ESPORTIU

Defineix-me l'època Akasvayu amb una paraula?

Amb una paraula és molt difícil.

I amb una frase?

Estat de xoc. Quan va arribar Akasvayu, el CB Girona, aleshores el Casademont Girona, havia estat més a prop que mai de baixar. A més, va acabar aconseguint la permanència a la penúltima jornada de rebot, després que un rival directe punxés encara que ells perdessin de 25 punts. En aquest escenari, el cap de deu dies arriba un patrocinador nou i la primera frase que diu és “Vindran Ronaldinhos i títols”. La primera impressió és que aquesta persona estava promentent falses expectatives, paraules buides. Després va passar el que va passar i va tenir més o menys raó però el primer *boom* va ser molt sorprenent, sobretot perquè veníem d'on veníem.

L'entrada d'Akasvayu va ser, sobretot, sorprenent per impensable. Vas ser dels escèptics a l'inici? Va variar molt aquest punt de vista durant el primer any?

L'escepticisme inicial era lògic perquè t'estaven dient que passaries d'un pressupost de 4 milions a un de 15, que en aquella època era gairebé d'equip d'Eurolliga. A més, buscaves als registres mercantils “Akasvayu” i ningú sabia ben bé què era. No era una empresa consolidada i això generava certa incertesa per una empresa que havia d'ingressar deu milions per temporada.

Tot i això, quan va arribar la competició i el bany de realisme sí que es va poder mesurar més sòlidament el que aleshores eren paraules i grans esdeveniments (fitxatge de Raül López, per exemple)?

Amb el temps, l'escepticisme es vivia diferent, es va anar convertint. Si bé és cert que van arribar “Ronaldinhos”, també tenies l'intriga de veure com ho gestionarien tot. Jo que ho vivia des de dins, te n'adonaves que, ja des de l'inici, faltaven diners o hi havia retard en el moment de pagar les nòmines. A banda d'això, en aquella època, el club

arrossegava un deute de 2-3 milions d'euros que tothom pensava que amb l'arribada d'Akasvayu s'eixugaria però ni Amat ni els seus assessors ho van voler fer mai. Sempre van voler mirar les coses des del prisma ostentós, com la presentació de Raül López a Mas Marroch amb focs artificials o la invitació de dos estrelles de l'NBA de l'època de Michael Jordan (Clyde Drexler i Hakeem Olajuwon) en la presentació de l'equip a Fontajau.

L'arribada d'un poder amb tanta influència econòmica com va ser Akasvayu també devia sentir-se més capaç per pressionar als mitjans. Vas rebre pressions més nocives que altres èpoques, com per exemple la de Casademont?

No recordo cap cas concret. Sí que hi havia més pressió que l'època Casademont perquè aleshores podies escriure alguna cosa que no agradés i potser no et deien res i, amb Akasvayu, si havies escrit amb perspectiva crítica sí que t'ho feien saber directa o indirectament. Comparat amb altres temps sí que hi havia una pressió més insistent però res molt estrany o fora de to, una pressió de club que es sabia en l'elit.

Durant la primera temporada esportiva, es va començar amb titulars amb trempera com "Que fort" i es va acabar amb d'altres menys il·lusionant com "Temporada de transició". Quines creus que van ser les claus d'aquesta diferència abismal?

Es va fer tot malament, es va fer tot malament. Des dels fitxatges ja veies una línia incoherent amb la intenció de voler fer un equip complet i amb sentit. Van arribar les bombes de Raül López i de Fran Vázquez, que per mi va ser superior a la de Raül, grans jugadors per ser suplents i perfils espanyols de referència. Tanmateix, hi havia jugadors que compartien posició o que no sabien adaptar-se a la funció pels que se'ls havia fitxat, com es va comprovar durant la competició. Existia una falta evident de química i l'entrenador no era "top" com els jugadors. A més, el president Amat va venir il·lusionat però ni ell ni els seus assessors tenien coneixement sòlids de bàsquet i els agents se'n van aprofitar per col·locar-ls-hi jugadors per sobre del preu real.

Tot això canvia radicalment la segona temporada, quan arriba l'anelhada solidesa esportiva i financera a partir dels noms de Pesic i Maceiras. En aquest canvi de parer hi ha una frase d'un mitjà que diu "els que posen els diners ara han decidit començar la casa pels fonaments en comptes de la teulada".

Exacte. De fet, després de la copa del primer curs ja s'insinuava que s'estava preparant un canvi de paradigma potent de cares a la temporada vinent. Quan sents el nom de Pesic i el de Maceiras, tots dos de primeríssim nivell, tens la premonició que allò anirà bé. Ells són els principals responsables de confeccionar una plantilla que només mantindrà a tres membres de l'anterior (Arriel McDonald, Germán Gabriel i Dainius Salenga), col·locant Raül López i Fran Vázquez a Madrid i Barça, i creant un equip amb dos jugadors per posició, un amb projecció i l'altre amb experiència, per donar l'equilibri necessari. Pesic i Maceiras plantegen un grup menys costós, més coherent i amb una idea clara del que volia que fos. El segon any es va arreglar les desídies econòmiques del primer, que es van acumular al deute de 2-3 milions del club i que aleshores mai van deixar de perseguir-lo. L'ideal hagués estat que Pesic i Maceiras haguessin arribat el primer any.

L'arribada de Pesic i Maceiras va tenir un impacte important pel canvi de rumb que donarien al club. L'arribada competitiva va corroborar l'expectativa que s'havia generat.

El canvi va ser total perquè es tenia clar el què i el com. La bona visió dels dos en apropiat-se de les peces que millor podien interpretar el que volien, tant les experimentades com sobretot les joves, va permetre aconseguir un equip ràpidament. I amb això, l'estima de Fontajau cap a la figura de Pesic, a qui aplaudien efusivament quan sortia a la pista des del primer dia. Els resultats esportius van escurçar la relació entre l'equip i a la grada, sempre mantenint-se a les posicions privilegiades, perden un únic partit en tota la competició FIBA que s'acabarien adjudicant. Tot i això, també van pesar les derrotes, tant al *play-off* davant el Barça com a la copa del rei contra el Joventut en un partit que tenien guanyat i se'ls va escapar a la pròrroga. Després d'acabar la temporada competitiva, les relacions entre Maceiras i Pesic s'havien esquerdat per culpa de divergències econòmiques i que van acabar amb l'acomiadament del serbi.

Després arribaria l'estiu post-Pesic que un mitjà anomena com "quatre mesos i mig llarguíssims" amb una sensació freda de l'ombra del serbi i de no haver després l'expectativa dels altres anys. Al final de l'estiu, surt a la llum el deute de vuit milions que acumulava el club. Aleshores vas preveure el que acabaria passant?

No perquè tenia l'esperança que s'acabaria trobant una solució. De fet, m'ho dius una setmana abans del fatídic 25 de juliol i encara mantenia la convicció que s'acabaria veient la llum al final del túnel. Vist amb perspectiva ni ajuntament ni la diputació no es van poder embargar més perquè encara ara estan pagant deutes d'aquella època. El projecte ja no va ser tan ambiciós a partir de la marxa de Pesic però hi seguia havent notícies molt bones com la continuïtat de Gasol i, tot i que van marxar millors jugadors dels que van venir, hi seguia havent un bon equilibri i un full de ruta. El problema va ser que l'adversitat econòmica va influir massa aviat, abans de la copa del rei, a mitjans de curs. Van aconseguir trampejar i amagar el tema de l'àmbit públic durant uns mesos que van ser necessari el nucli dur del vestidor (Gasol, Víctor Sada, Fernando San Emeterio i Román Montañez) per evitar que els focus no il·luminessin el que s'estava fent a la pista. De fet, els americans de l'equip volien denunciar la situació i gràcies a l'aportació d'aquest quartet no es va acabar als tribunals. Encara que els periodistes ho sabéssim, no podíem publicar res sense una declaració dels jugadors. Abans de la copa del rei, quan el tema econòmic estava agafant més embranzida, vaig fer una entrevista a Arriel McDonald en la que ho comentava indirectament. Quan me'l vaig trobar un dia a l'entrenament, em va dir que li havia portat problemes la meua entrevista.

El número d'espectadors va anar de més a menys i, si bé el primer any va pujar de manera desenfrenada, amb el pas dels mesos va perdre l'aflluència. De fet, he observat bastants articles que subratllaven aquesta tendència, sobretot per boca de la directiva, que en alguns moments es va mostrar especialment molesta. Creus que la junta es posava el llistó massa alt o realment hi havia poca gent?

Si bé és cert que el primer any es va augmentar el preu de l'abonament, tu no pots pensar que duplicaràs la mitjana d'espectadors de l'època Casademont d'un dia per l'altre. A més, a diferència del seu predecessor, Akasvayu no regalava entrades i estava tot més limitat. En aquesta línia, l'arribada de l'empresa immobiliària va portar un punt de professionalització que va donar encara més consistència i valor a un producte de molta qualitat.

Durant aquest darrer curs es va mantenir un recorregut esportiva encomiable mentre l'adversitat econòmica cada vegada influïa més en aquest trajecte. Aquest va acabar al pavelló olímpic de Badalona en els playoff per la Lliga. Tu en aquell moment, vas sentir en el pensament col·lectiu, que allò s'estava acabant?

El darrer dia a Badalona va ser un dia trist perquè sí que hi havia la sensació que s'havia jugat, no només el darrer partit de la temporada, sinó també del projecte Akasvayu. La idea era que si allò continuava es tornaria al nivell del Casademont. En aquells dos darrers mesos, amb la temporada esportiva acabada, es sabia que tothom va fer tots els possibles per mantenir el vaixell però el deute era enorme. A més, el club no tenia cap terreny, només les oficines: si hagués tingut el pavelló, tu pots presentar aquest aval en un pla de viabilitat necessari. Es van intentar buscar fórmules però si els passius són més alts que els actius, el final és inevitable. La desconfiança amb les institucions no va contribuir en res i, tot i els rumors, el temps anava en contra seva i cada dia que passava era un dia menys cap aquest destí tràgic.

Ha plogut molt des d'aleshores, tant en l'àmbit esportiu gironí però sobretot en el periodístic, en el que la digitalització i l'impacte de les xarxes socials han reestablert el paradigma de l'ofici. Quins punts positius i negatius n'extreus d'aquest canvi?

En l'aspecte positiu, crec que l'accés a la informació és més divers que mai perquè tu abans tenies el diari i només veies l'oferta que se't presentava allà. Ara amb les xarxes socials, per exemple, ajuden als clubs a explotar aquest sentiment de proximitat, d'identitat, amb informació gràfica i audiovisual en tot moment. En aquest sentit, també et trobes punts negatius com els comentaris i la reacció de certa gent que es sent lliure, i estan en el seu dret, de comentar qualsevol cosa de qualsevol manera. En aquella època, ni existien les xarxes ni existia Whatsapp i t'ho havies de muntar com podies. En el meu cas, amb el meu company Jordi Plà vam teixir una xarxa de periodistes estrangers amb qui ens anàvem intercanviant informacions: si Dainius Salenga s'havia lesionat informàvem als periodistes lituans. Vívem de les trucades, dels correus electrònics i dels SMS que ara sembla prehistòric i estem parlant de fa 10-12 anys.

En un hipotètic projecte d'ACB a Girona, creus que tindria la mateixa repercussió en els mitjans?

Crec que en tindria més per una senzilla raó: els canvis dels nous temps que comentàvem abans. En els mitjans tindria el mateix tractament que Akasvayu perquè està a la millor lliga d'Europa i la major repercussió seria a través de les xarxes socials. Tothom podria saber l'actualitat del club al moment i podria accedir al club amb més facilitat i flexibilitat. Independentment que a la ciutat hi hagués un club de futbol a

primera divisió, seria perfectament compatible. La vessant comunicativa canviaria testimonialment però la projecció de les xarxes socials ho ampliaria més tot.

ENTREVISTA A MARC VERDAGUER, PERIODISTA DE DIARI DE GIRONA**Em podries definir l'època Akasvayu amb una paraula?**

Una muntanya russa.

I amb una frase?

Una època il·lusionant que va costar fer autocrítica veient com va acabar: l'arbre de la il·lusió no et va permetre veure el bosc.

L'entrada d'Akasvayu va ser, sobretot, sorprenent per impensable. Vas ser dels escèptics a l'inici?

A Girona som escèptics per naturalesa, sobretot per les coses que venen de fora. Recordo un article d'opinió que vaig escriure abans de començar la temporada en la que comparava l'arribada d'Akasvayu amb la incertesa de la carrera literària de Patrick Suskind, autor d'una única novel·la d'èxit *El Perfum: Història d'un assassí*. Ningú sap perquè només en va escriure una però el més important és que l'has gaudit: no et preguntis d'on ve la il·lusió, disfruta-la.

Va variar molt aquest punt de vista durant el primer any?

M'agrada més mirar-ho amb la perspectiva dels tres anys d'Akasvayu. A l'inici tot va ser descontrolat i sense un propòsit més clar que el d'il·lusionar amb "cromos". L'estil clàssic de gestió de Maceiras va provocar la marxa dels pesos pesants de la massa salarial, fent possible que els números quadressin. Tanmateix, la cosa ja començava a decaure més enllà de les intencions de Maceiras: a l'octubre de la segona temporada els hi van tallar la llum a les oficines. El projecte ja no anava a enlloc però acabava d'arribar Pesic, a qui la gent ovacionava trenta minuts abans que comencés el partit. Sí que hi havia un escepticisme però també una sensació d'eufòria per la gent que arribava, i en aquest context costa molt dir que les coses s'estan fent malament.

L'arribada d'un poder amb tanta influència econòmica com va ser Akasvayu també devia sentir-se més capaç per pressionar als mitjans. Vas rebre pressions més nocives que altres èpoques, com per exemple la de Casademont?

La primera pressió te la poses tu. Amb la il·lusió que va generar l'arribada d'Akasvayu, era més difícil anar a contracorrent i ser crític quan tu mateix també vivies aquella onada de positivisme. Per altra banda, durant el primer any no hi van haver les pressions que sí que van aparèixer el segon i tercer curs quan les coses anaven maldades. Recordo que en la presentació de Pesic, que es va fer a la seu d'Akasvayu a Barcelona, el segon estiu, algun periodista acabava de publicar que Txus Escosa, l'aleshores preparador físic, podia estar en entredit. Antonio Maceiras ens va retreure que era el moment de parlar de Pesic i la inversió milionària que s'estava fent i no complicar-ho amb altres temes que descentressin el focus, amb pujades de to persistents. El Girona FC comparteix algunes línies d'actuació en aquest sentit. La direcció real del club és a Barcelona, el president és un figurant i la directiva estrangera no comprèn com alguns es mostren crítics amb tot el que estan fent pel club.

Durant la primera temporada esportiva, es va començar amb titulars amb trempera com “Que fort” i es va acabar amb d'altres menys il·lusionant com “Temporada de transició”. Quines creus que van ser les claus d'aquesta diferència abismal?

Aquí el club i, en concret, Amat, van pecar de novells perquè es van deixar influir per gent que tenia pocs coneixements de bàsquet. A més, la directiva del club, encapçalada per Enric Ametller, tenien poc poder en la presa de decisions. Quan van veure que s'havia fet un equip molt potent, s'havia omplert el pavelló però que els objectius no s'assolirien, ja van començar a posar les bases del nou curs. De fet, el rumor que vindria Antonio Maceiras ja es va insinuar a l'abril, quan la temporada esportiva encara era vigent. Aleshores el discurs de la il·lusió, que s'havia fet des que Akasvayu i els “Ronaldinhos” van arribar, va passar a tenir fonaments més sòlids a partir d'una idea clara del que s'havia de fer. Si el primer any hem ensenyat que podem tenir grans jugadors, ara tindrem una estructura que ens farà ser millors. El fracàs va quedar sepultat per la joventut del projecte i per una il·lusió renovada que prometia més fonaments en la manera de fer.

Tot això canvia radicalment la segona temporada, quan arriba l'anhelada solidesa esportiva i financera a partir dels noms de Pesic i Maceiras. En aquest canvi de parer hi ha una frase d'un mitjà que diu “els que posen els diners ara han decidit començar la casa pels fonaments en comptes de la teulada”.

Antonio Maceiras és molt important pel recorregut que tenia, havent estat el director esportiu del Barça de bàsquet. Fins aleshores, ningú del club havia assumit el pes d'un club d'elit com el que s'havia convertit el CB Girona: ni la direcció empresarial, mancada de coneixements, ni la junta directiva, habituada a lluitar per la permanència. Tant important és el que fa Maceiras com la persona que decideix que l'acompanyi: Svetislav Pesic. El serbi té una personalitat molt forta i, a diferència d'Edu Torres, sap guanyar-se la premsa. L'escenari es converteix en una controvèrsia perquè passàvem de tenir poc accés a tot durant el primer any, a estar a dins com a invitats de Pesic. De fet, a dins literalment perquè l'equip jugava a Europa i els viatges amb avió els fèiem amb ells. Això va ser un moviment intel·ligent perquè els periodistes ens sentíem part del club, còmplices del que hi passava, i costava més filtrar la informació que se't donava. A més, Pesic va aportar un tarannà que tenia uns resultats esportius i enamorava la gent. Era gairebé impossible dir coses dolentes de la gestió.

Tot el que va simbolitzar Pesic va desembocar esportivament en la consecució de la FIBA Cup a Fontajau. Com la vas viure?

Crec que la FIBA no la vam gaudir tant com es mereixia. Recordo que, a finals de gener, va venir l'històric Virtus de Bologna a Fontajau en jornada europea i, per tant, entre setmana. L'equip fa una autèntica exhibició, fent 71 punts a la mitja part, però a la grada no hi va haver més de tres mil persones. Quatre dies més tard, el diumenge a la tarda, ve el Múrcia, de mitja taula, i el pavelló s'omple. I això Pesic mai ho va saber entendre. A més, a la falta de cultura de bàsquet, els mitjans tampoc vam saber valorar-la perquè era la tercera competició europea tot i que durant el curs havien passat equips de renom.

Després arribaria l'estiu post-Pesic que un mitjà anomena com “quatre mesos i mig llarguíssims” amb una sensació freda de l'ombra del serbi i de no haver després l'expectativa dels altres anys. Al final de l'estiu, surt a la llum el deute de vuit milions que acumulava el club. Aleshores vas preveure el que acabaria passant?

No, encara no. Sabies que la cosa feia temps que no anava bé però sempre mantenies la il·lusió que ho acabarien solucionant d'alguna manera o altra. Aquest darrer any porten a Pedro Martínez, que va ser un gran entrenador que va saber gestionar una situació molt complicada el darrer any, però centren la il·lusió en la figura de Marc Gasol, que

l'últim tram del curs de Pesic ja va insinuar el jugador diferencial que acabaria sent. Sempre hi va haver alguna cosa que desviava el focus de l'assumpte econòmic però la tercera temporada va ser dramàtica i cada vegada va costar més evitar el tema.

Durant aquest darrer curs es va mantenir un recorregut esportiva encomiable mentre l'adversitat econòmica cada vegada influïa més en aquest trajecte. Aquest va acabar al pavelló olímpic de Badalona en els *playoff* per la Lliga. Tu en aquell moment, vas sentir en el pensament col·lectiu, que allò s'estava acabant?

Sí, la sensació era de comiat, comiat. Recordo que en una mitja part dels dos partits a Badalona, les ràdios agafen declaracions de Santi Sardà, home de confiança de Josep Amat, que la viabilitat del club està en perill real. Aleshores, Akasvayu havien perdut molts suports de la societat gironina i els únics membres de l'antiga junta era Jordi Juanhuix i Robert Mora. Eren gent distant, difícil de tractar, i això va fer que la relació amb les entitats gironines s'anés refredant des de la primera temporada, quan encara hi havia confiança.

El número d'espectadors va anar de més a menys i, si bé el primer any va pujar de manera desenfrenada, amb el pas dels mesos va perdre l'aflluència. De fet, he observat bastants articles que subratllaven aquesta tendència, sobretot per boca de la directiva, que en alguns moments es va mostrar especialment molesta. Creus que la junta es posava el llistó massa alt o realment hi havia poca gent?

No hi havia poca afició. La directiva sempre li va faltar veure les coses des d'una perspectiva realista. Els primers dos anys es va especular amb la construcció d'un nou pavelló amb capacitat per deu mil espectadors amb centre comercial. Tanmateix, era quelcom impensable perquè Girona podrà omplir Fontajau però mai podrà arribar als deu mil espectadors. Més enllà d'aquesta expectativa, també és cert que l'antic patrocinador, amb Francesc Perarnau de gerent, regalava moltes invitacions que amb Akasvayu al capdavant van desaparèixer.

Ha plogut molt des d'aleshores, tant en l'àmbit esportiu gironí però sobretot en el periodístic, en el que la digitalització i l'impacte de les xarxes socials han reestablert el paradigma de l'ofici. Quins punts positius i negatius n'extreus d'aquest canvi?

L'època Akasvayu extrapolada a l'actualitat hagués tingut una més repercussió a partir de les xarxes socials. Aleshores, tu podies saber una cosa i publicar-la l'endemà però a dia d'avui això és impensable. Ara que El Mundo està traient les exclusives del 'cas Oikos', sobre el tripijoc amb partits del futbol espanyol, no espera a l'edició amb paper per publicar-ho. Actualment també és inútil posar l'opinió de la gent sobre el partit o sobre un tema d'actualitat perquè aquest espai l'han ocupat les xarxes. L'Akasvayu va passar amb un altre periodisme però tot ha canviat amb la digitalització. Ara impera la immediatesa, ja no només en el moment d'emetre els continguts sinó també l'estructura d'aquests, perquè ja no es tracten amb la pausa i la profunditat d'abans.

En un hipotètic projecte ACB a Girona, el tractament dels mitjans seria el mateix?

El tractament seria més gran des que el digital és inesgotable a diferència del paper. El repartiment de contingut seria equitatiu i viable respecte les altres entitats esportives de la ciutat com el Girona FC o l'Uni Girona. Per altra banda, hi ha un factor a tenir en compte, no tant pel tractament dels mitjans gironins sinó en termes de repercussió estatal, que és la projecció de l'ACB. A partir del pas del bàsquet professional a les televisions privades, el bàsquet ha perdut recorregut mediàtic i l'impacte del projecte no tindria el d'Akasvayu o li costaria més arribar-hi.

ENTREVISTA A JORDI ROURA, PERIODISTA DEL DIARI DE GIRONA**Defineix-me l'època Akasvayu amb una paraula? I amb una frase?**

Va ser un projecte que d'inici va engrescar la ciutat i l'afició però que va tenir un final inesperat. Uns focs artificials inicials que ens van tapar la realitat que acabaria sortint a la llum.

L'entrada d'Akasvayu va ser, sobretot, sorprenent per impensable. Vas ser dels escèptics a l'inici?

No ho era. Perquè abans de la seva arribada tu havies hagut de patir amb el Casademont i el Valvi. Que, de sobte, et traguessin d'aquell forat i, a més, et prometessin "Ronaldinhos i títols" era un goig impensable. Ara només es recorda Akasvayu però, durant l'impàs entre Valvi i Casademont, el club va estar a punt de desaparèixer. Després ja és una altra història que va acabar com va acabar, però el començament tenia clar que volia formar part d'aquella il·lusió que, a més, passava a deixar enrere maldecaps.

Va variar molt aquesta sensació durant el curs, des de l'arribada de la competició?

No, perquè relativitzes la situació. Aquella temporada es van tenir molts diners però aviat vas veure que això no és assegurança de res i esportivament se'n va ressentir. No es va aconseguir ni passar la primera eliminatòria de la copa del rei ni del *play-off*.

L'arribada d'un poder amb tanta influència econòmica com va ser Akasvayu també devia sentir-se més capaç per pressionar als mitjans. Vas rebre pressions més nocives que altres èpoques, com per exemple la de Casademont?

No en recordo especialment cap. De pressions en pot fer tothom i, de fet, en fa tothom i en podran haver de més o menys nocives però aquí ja s'inclouen factors determinats del cas concret. Jo les poso totes en el mateix sac.

Durant la primera temporada esportiva, es va començar amb titulars amb trempera com "Que fort" i es va acabar amb d'altres menys il·lusionant com "Temporada de transició". Quines creus que van ser les claus d'aquesta diferència abismal?

La clau principal la veig en la figura del tècnic Edu Torres. De fet, l'equip ha d'anar a guanyar al darrer partit de la primera volta a Menorca per entrar a la copa del rei. Això

ja va ser una espasa de Damòcles sobre ell per l'equip que li havien confeccionat. La sensació sempre va ser que vas gastar-te el talonari en agrupar jugadors de molt nivell però vas mantenir l'element que els cohesionava. Aquest acabarà tenint el nom de Pesic i ja res serà igual.

Tot això canvia radicalment la segona temporada, quan arriba l'anhelada solidesa esportiva i financera a partir dels noms de Pesic i Maceiras. En aquest canvi de parer hi ha una frase d'un mitjà que diu "els que posen els diners ara han decidit començar la casa pels fonaments en comptes de la teulada".

Exacte. La temporada esportiva, encara que no s'aconsegueixen els objectius preestablerts, més enllà de la FIBA, amb una sensació amarga en aquest aspecte, tot canvia. L'equip competeix però sobretot té una identitat emmarcada i això fa que, setmana rere setmana, es vagi construint una personalitat forta i un bàsquet encomiable que faran vibrar molt més. Tot i això, recordo que aleshores, a mitjan temporada, ja vaig intuir que això no acabaria bé. En un viatge que vaig anar de FIBA Cup a Tallin, el mes febrer, vaig veure una discussió molt pujada de to entre Pesic i Maceiras. En un primer moment, allò et sorprèn, però un cop et vas informant i van passant les setmanes, la possibilitat es converteix en realitat. La marxa de Pesic denota un altre fracàs en el sentit que no has pogut mantenir un dels protagonistes principals del projecte que havia posat unes bases sòlides el primer any. Aleshores es decideix apostar per un entrenador top com Pedro Martínez que, a banda de ser català, està lluny de les extravagàncies i el magnetisme del seu predecessor. Més enllà dels problemes econòmics, cada temporada va ser un "tirar endavant" que revelava l'estat líquid del projecte i la falta de criteri de qui l'estava capitanejant.

Tot el que va simbolitzar Pesic va desembocar esportivament en la consecució de la FIBA Cup a Fontajau. Com la vas viure?

Per nosaltres, que ens dediquem a això, és la primera gran victòria. Aleshores només recordava la lliga catalana que el Valvi va guanyar el 1996 i que per mi va ser com guanyar la Champions. Aquella canasta de Chris Corchiani en els últims segons al Nou Congost va passar a ser un record inesborrable. Després també hi havia hagut la semifinal de la copa Korac, una competició europea, que va generar un caliu molt bonic. A banda d'aquestes dues fites, les celebracions del CB Girona es centraven en la

consecució de la permanència a l'elit. En aquest context, aquella FIBA no era només una victòria del bàsquet gironí sinó de l'esport gironí que estàvem vivint.

Després arribaria l'estiu post-Pesic que un mitjà anomena com “quatre mesos i mig llarguíssims” amb una sensació freda de l'ombra del serbi i de no haver després l'expectativa dels altres anys. Al final de l'estiu, surt a la llum el deute de vuit milions que acumulava el club. Aleshores vas preveure el que acabaria passant?

En aquella temporada es van anar fent realitat el que fins aleshores eren sensacions. Com t'he dit, tu podies que, en dues temporades i amb el començament de la tercera a la volta de la cantonada, hi havien hagut tres maneres de fer i això revela una inconsistència bastant preocupant per un projecte de tants milions. El tercer curs, a mitjan de la segona volta, jo vaig anar a un partit contra el Fòrum i allà els jugadors van fer públics els impagaments però que esportivament això no havia de ser cap impediment. A partir d'aleshores, jo ja no vaig disfrutar més aquella temporada perquè és quan comences a posar en dubte la continuïtat del bàsquet d'elit. Un exemple d'això va ser la eliminatòria de play-off contra la Penya, quan, en el primer partit, Santi Sardà, figura institucional del club, surt a desvetllar la gravetat de la situació. Em deia: “Què importa jugar-se la lliga o no quan està en entredit la continuïtat del club a l'elit”.

Durant aquest darrer curs es va mantenir un recorregut esportiu encomiable mentre l'adversitat econòmica cada vegada influïa més en aquest trajecte. Aquest va acabar al pavelló olímpic de Badalona en els *playoff* per la Lliga. Tu en aquell moment, vas sentir en el pensament col·lectiu, que allò s'estava acabant?

Sí, perquè es sabia que aleshores començarien unes setmanes d'incertesa es d'un pessimisme gairebé absolut. Hi van haver moments que es respirava un bri d'optimisme però van ser efímers. A mitjan de juliol, en Joan Danés, cap de premsa del club, em va trucar i em va dir que allò ja no es podia aixecar i finalment van anunciar-ho en roda de premsa. En aquell moment, el meu primer pensament va ser: “Que algú es mogui i fem un equip com sigui”. En aquesta línia, s'ha d'aplaudir la iniciativa d'origen popular que va donar peu al Sant Josep Girona a LEB Bronze.

Ha plogut molt des d'aleshores, tant en l'àmbit esportiu gironí però sobretot en el periodístic, en el que la digitalització i l'impacte de les xarxes socials han restablert el paradigma de l'ofici. Quins punts positius i negatius n'extreus d'aquest canvi?

Un dels punts negatius, sens dubte, és la proximitat. Hi ha equips que et cedeixen l'espai d'aleshores, com el Bordils o l'Uni Girona, i n'hi ha d'altres que són autèntics búnquers, respecte aquesta proximitat d'equips locals però també d'equips d'elit com Akasvayu. En aquesta línia, l'entrada de les xarxes socials han acabat mig matant la feina del periodista perquè abans aquest era l'intermediari entre el club i la gent i ara el periodista és tan receptor com el seu client. Abans les notes de premsa tenien un significat i ara es mantenen de forma protocol·lària, és a dir, jo abans m'esperava al costat del fax per rebre la nota que m'enviava en Joan Danés anunciant un fitxatge i ara n'estic al cas quan el club ho publica a les xarxes, com la resta. Al cap i a la fi, els clubs l'únic que volen és que et limitis a transcriure el seu missatge.

Quina llició personal t'endús de l'època Akasvayu?

Poder conèixer a Pesic va ser un plaer. Recordo una anècdota en el primer partit de FIBA Cup lluny de Fontajau, contra el Maccabi Le Richon a Israel, viatgen un periodista de Diari de Girona i un de l'Esportiu amb el mateix de l'equip. Un cop arriben a Tel Aviv havien d'anar fins a Le Richon, a quaranta-cinc minuts de l'aeroport. Al principi, fan un intent de pujar a l'autobús de l'equip però des del club els diu que agafin un taxi i s'espavilin. En el moment d'anar a buscar transport, surt Pesic, que no els havia vist, i els deixa entrar a l'autobús amb la condició que el periodista "ni ve, ni oye". Això et mostrava que el club temia en Pesic, perquè ningú va gosar dir-li que no, i que ningú va preguntar-li si volia que els periodistes pugessin.

En un hipotètic projecte ACB a Girona, el tractament dels mitjans seria el mateix?

Per una banda, el bàsquet actual ha perdut respecte al de fa deu anys. Sí que, a títol personal, ja no el segueixes tant directament com aleshores però, de tota manera, pots veure que l'ACB no ha acabat fent el pas que sí que ha fet el futbol. Dit això, crec que Girona segueix sent una ciutat de bàsquet perquè els èxits de l'Uni Girona i les bones dinàmiques del Bàsquet Girona han anat acompanyats d'una aflluència relativament positiva de públic.

Per l'altra, periodísticament segur que el tractament seria el mateix que en època Akasvayu i es mirarien de fer equilibris perquè hi hagués una continuïtat en el contingut. Tot i això, la política de comunicació d'aquest hipotètic club hauria de ser més pròxima amb els mitjans i no ser tan distant com la majoria de casos de clubs d'elit.

ENTREVISTA A TONI ROMERO, PERIODISTA DE EL 9 ESPORTIU**Defineix-me l'època Akasvayu amb una paraula?**

Explosió.

I amb una frase?

Un somni que va ser decorat per la barreja de megalomania i falta de realisme del seu impulsor.

L'entrada d'Akasvayu va ser, sobretot, sorprenent per impensable. Vas ser dels escèptics a l'inici?

Sí, perquè era incompreensible no ser-ho fins el primer fet. Quan va arribar, de nom Germán i de cognom Gabriel, i et diuen que ha de ser un jugador de banqueta, comences a preguntar-te "I qui serà el següent?", perquè era un gran jugador. La primera reunió entre l'àrea tècnica del club i el nou patrocinador, els directius d'Akasvayu els van preguntar quin seria el jugador que somiaven portar a Fontajau i els van fer escriure-ho en un paper. Ells havien estat amb l'aigua al coll des de sempre i ni de bon tros van picar tan amunt com acabaria sent. Aleshores, amb l'arribada de la competició, aquesta sensació canvia completament i té el seu desenvolupament a mesura que arriben els resultats i com funciona l'equip.

L'arribada d'un poder amb tanta influència econòmica com va ser Akasvayu també devia sentir-se més capaç per pressionar als mitjans. Vas rebre pressions més nocives que altres èpoques, com per exemple la de Casademont?

Aquí hi ha un abans i un després durant el segon any. El primer et diria que no però quan arriben al club en Santi Sardà i l'Antonio Maceiras sí que comencen a influir en la nostra tasca. Des dels mètodes més subliminals als més barroers. Abans de l'últim any, es va organitzar un sopar en el que també hi havien altres mitjans, i des del club es va oferir un missatge de remar tots a la mateixa direcció. "Si el club té problemes, vosaltres també en tindreu", va comentar un directiu, i la meua resposta va ser clara i contundent: "No". De problemes n'hem tingut i en tindrem més enllà d'un club per molt magnetisme comunicatiu que tingui. Ens van exigir més quan les coses van anar malament però és incomparable a la relació que hi havia hagut amb antics patrocinadors. Amb Enric Ametller o Joaquim Vidal, els presidents abans d'Amat, era un vincle més pròxim de "no ens fem mal que ja prou limitats anem".

Durant la primera temporada esportiva, es va començar amb titulars amb trempera com “Que fort” i es va acabar amb d’altres menys il·lusionant com “Temporada de transició”. Quines creus que van ser les claus d’aquesta diferència abismal?

El problema principal va ser la desconexió entre la plantilla i l’entrenador. La falta de cohesió entre tanta estrella va donar una irregularitat esportiva inesperada. De fet, tots els objectius esportius d’aquell any, copa del rei i play-offs, s’hi va arribar limitat i sense gaire expectativa. Hi van haver moments individuals màgics, perquè veies que Raül López tenia un cap diferent, però la inestabilitat esportiva, producte d’aquesta falta d’avinencesa entre director i actors, va allunyar l’expectativa. Combinava actuacions estel·lars amb moments d’inspiració brutals amb derrotes inexplicables d’equip mediocre.

Tot això canvia radicalment la segona temporada, quan arriba l’anhelada solidesa esportiva i financera a partir dels noms de Pesic i Maceiras. En aquest canvi de parer hi ha una frase d’un mitjà que diu “els que posen els diners ara han decidit començar la casa pels fonaments en comptes de la teulada”.

La segona temporada és una persona: Svetislav Pesic. Poc després de la seva arribada, ja comença a descobrir coses estranyes com que no pot adquirir un jugador per raons econòmiques. Maceiras, amb qui tenia molt bona relació, li diu que no hi ha diners i Pesic li argumenta que Amat li ha fet desentendre’s dels diners en el moment d’escollir un jugador. Aleshores veníem d’un primer any que el mercat immobiliari estava desenfrenat i la crisi l’ensumaven quatre gats. De la mateixa manera, també és veritat que tothom sabia que Akasvayu gairebé no facturava: no promocionava cap pis que comprava perquè tot el que obtenia era per revendre-ho. No existia el present, tot es plantejava en base al futur. Conscient d’aquest escenari, Pesic l’oblida en gran part i tira endavant la temporada esportiva amb una professionalitat envejable. Guanyen la FIBA i firmen un play-off decent però sobretot et quedes amb el recorregut, amb la solidesa del grup i el bàsquet d’alta qualitat que van oferir. La consecució de la FIBA és d’aquells dies que, un cop has acabat la feina, t’assentes a l’esplanada de davant el pavelló a contemplar-lo perquè el recordaràs.

El número d’espectadors va anar de més a menys i, si bé el primer any va pujar de manera desenfrenada, amb el pas dels mesos va perdre l’afluència. De fet, he

observat bastants articles que subratllaven aquesta tendència, sobretot per boca de la directiva, que en alguns moments es va mostrar especialment molesta. Creus que la junta es posava el llistó massa alt o realment hi havia poca gent?

La política de preus mai va ajudar a complir amb l'expectativa raonable que era emplenar el pavelló. Ells tenien la teoria, que comparteixo, que si ofereixes un bon producte l'has de valorar i l'has de fer-te'l valorar perquè si tu regales, com en època Casademont, deixes de fidelitzar la part que sí que et valora. Per altra banda, en l'ambient mai es va generar una vinculació: ells eren els "xaves". De fet, la segona temporada també es va entendre com portar un mini Barça a Girona, amb exrepresentants blaugranes com Maceiras, Pesic, Gasol i Sada. A més, no només era una distància amb l'afició sinó amb les institucions, amb les que mai hi va haver una relació fluida.

Després arribaria l'estiu post-Pesic que un mitjà anomena com "quatre mesos i mig llarguíssims" amb una sensació freda de l'ombra del serbi i de no haver després l'expectativa dels altres anys. Al final de l'estiu, surt a la llum el deute de vuit milions que acumulava el club. Aleshores vas preveure el que acabaria passant?

No encara, però aixequés les orelles. Comencen a passar coses i ja penses en possibles solucions. Aleshores, ja no és que no hi havia diners al club sinó que el mercat immobiliari començava a fer baixada. Es van portar jugadors limitats perquè de diners ja casi ni n'havien. L'única espurna d'esperança en aquest escenari fred la va portar la continuïtat de Marc Gasol. En la mateixa línia, Pedro Martínez no va cobrar el mateix sou que Pesic i va fer una feina magnífica, des del meu punt de vista la millor decisió d'aquella temporada. La final a vuit de la ULEB Cup de Torí hi van haver jugadors que es volien plantar abans d'agafar el vol. Va ser un any que va costar i es va aguantar molt, la professionalitat de l'equip va ser de traca. Després, en la sèrie dels play-off, encara va ser més remarcable i tot.

Durant aquest darrer curs es va mantenir un recorregut esportiva encomiable mentre l'adversitat econòmica cada vegada influïa més en aquest trajecte. Aquest va acabar al pavelló olímpic de Badalona en els *playoff* per la Lliga. Tu en aquell moment, vas sentir en el pensament col·lectiu, que allò s'estava acabant?

Si tu tens una sentència escrita i no li poses data, allò no val, però sí que la situació va agafar un accent desesperant. S'especulaven amb rumors com un directiu que es volia vendre uns terrenys de la seva dona a França. La norma estipulava que un equip que presentava comptes negatius dos anys consecutius es dissolia i ja havia presentat números vermells l'anterior. No hi havia res per superar l'auditoria i, a més, el que t'esperava després de l'auditoria no es semblava ni en pintura. Llavors, el final a l'Olímpic sí que s'hi sumava aquesta possibilitat que fos el darrer partit a l'elit. Es sabia que en Marc marxaria i això ho va fer més especial però, juntament amb ell, la resta de la plantilla també estava a la corda fluixa. El viatge de tornada érem quatre periodistes al cotxe i ens vam passar l'hora llarga de ruta parlant d'això.

Ha plogut molt des d'aleshores, tant en l'àmbit esportiu gironí però sobretot en el periodístic, en el que la digitalització i l'impacte de les xarxes socials han restablert el paradigma de l'ofici. Quins punts positius i negatius n'extreus d'aquest canvi?

Tot i haver plogut molt, en aquell temps ja s'insinuava el que acabaria passant. Quan el periodisme decideix penjar els seus continguts a cost zero a Internet, va cavar la seva pròpia tomba. A partir d'aquí, les xarxes socials són un vehicle obligatori de fugir endavant. Sí per uns fulls de paper fas cobrar 1 euro amb 20 cèntims i dones gratuïtament els continguts que penges al teu portal web, estàs ensenyant que el teu contingut no val res, que l'únic que val és el suport. Aleshores, com que l'únic que compta és el suport i tothom el té, tothom pot fer contingut: el que faci un professional valdrà el mateix que un aficionat. No diré res de nou que no s'hagi positivament de les xarxes però aquestes formen part d'un negoci que com a sector és profundament deficitari.

En un hipotètic projecte ACB a Girona, el tractament dels mitjans seria el mateix?

La primera temporada del CB Girona a l'elit, la 1988/89, va tenir molta repercussió. Aleshores hi havia dos mitjans escrits, dues ràdios i els dos diaris esportius barcelonins. És evident que generaria un impacte mediàtic notori però no arribaria al nivell, per exemple, de Raül López. En primer lloc, perquè la situació de l'ACB ja no és la mateixa i la del periodisme encara menys. En segon lloc, perquè aquell fracàs va generar uns anticossos que ha patit fins i tot l'Uni Girona en el seu dia. Com que aquesta hipòtesi va lligada ineludiblement a un nom, Marc, i un cognom, Gasol, l'impacte social que suposaria l'arribada del seu projecte a l'ACB no generaria aquests anticossos.

En el seguiment periodístic, t'acabaries adaptant. Encara que la realitat esportiva abarca més ara per l'Uni Girona i el Girona FC, si el Bàsquet Girona pugés, lògicament tindria el seu espai. En època Akasvayu el paper anava a l'engròs i ara la tendència és que el digital s'està menjant al paper. El que hem fet malament com a sector és no interpretar que el que costava massa era el procés de fabricació en comptes de treure el valor al contingut.

ENTREVISTA A JOAN DANÉS, CAP DE PREMSA D'AKASVAYU**1) Defineix-me l'època Akasvayu amb una paraula? I amb una frase?**

Personalment la definiria amb il·lusió. Des d'un punt de vista objectiu, diria "bombolla". Per altra banda, només hi ha una frase per descriure aquell període: el millor moment del bàsquet gironí.

2) Quan vas arribar al CB Girona?

El setembre de l'any 2000. Em truquen a finals d'estiu perquè la cap de premsa portava un temps de baixa. Aleshores, jo estava a Ona Catalana fent les retransmissions del bàsquet a la lliga ACB i la Korac.

3) Quan va entrar l'empresa Akasvayu, eres dels escèptics o no?

No, com a cap de premsa anava tenint molta informació que no tenia ningú, tot i que en aquell moment no podia compartir i veia que seria una cosa molt gran.

4) Els mitjans van començar dient "Que fort" per acabar la temporada amb "Temporada de transició". Quan va arribar la inestabilitat esportiva, el missatge poderós d'Akasvayu quan va arribar es va anar diluint. Des de l'apartat de comunicació vas notar que aquest missatge s'anava afeblint i vosaltres havíeu de treballar més del que havíeu fet al principi de curs per mantenir la il·lusió en l'afició?

No, en tot moment teníem clar on estàvem i tant el primer any (a Europa) com el segon vam aconseguir coses que mai podíem pensar. La FIBA Cup la primera temporada en competició europea i ser finalistes de la ULEB Cup a la segona. Els meus primers anys al club sí que havies de buscar donar notícies diàriament per la premsa. Els dos últims anys amb Akasvayu el tema era controlar més la premsa ja que cada dia volien una entrevista amb algú i a vegades no podia ser.

5) El públic va ser menys nombrós temporada rere temporada. Creus que realment era així o la directiva es creava una expectativa massa gran?

A Girona costa molt activar a al gent, només s'apunten quan guanyes. Fixa't amb l'Uni Girona, porten molts anys regalant entrades, finals incloses. Ara tenen una base de 1500 persones que hi van. Al CB Girona teníem uns 3000 abonats mentre que l'època Akasvayu vam pujar molt.

6) Quins eren els canals comunicatius del club? (Pancartes per la ciutat, pàgina web...)

Teníem cinc canals. La pàgina web, la publicitat en mitjans de comunicació, un programa a TVGirona, col·laboració en programes d'esports de mitjans gironins i la pàgina web de l'ACB. Els dos principals mitjans van ser les ràdios i els diaris esportius catalans. També vam fer partits per la província durant la pretemporada per arribar a tothom. En els anys d'Akasvayu fèiem presentacions en localitzacions que no eren la sala de premsa de Fontajau en la mateixa línia que els partits amistosos.

7) Quina interacció tenies amb els mitjans de comunicació?

Amb els mitjans que parlaven diàriament de nosaltres, premsa o ràdio, parlava o em reunia amb ells diàriament. Normalment parlàvem un cop matí i un tarda. Quan viatjava amb l'equip, els enviava talls de veu, una cosa que vaig incorporar per intentar ser més visibles en mitjans que no podien venir per falta de gent.

8) Quines tasques tenies en dinàmica de partit a Fontajau? I quan l'equip jugava com a visitant?

En els partits de casa anava dos hores abans al despatx a preparar la revista de premsa, que ja venia preparant durant la setmana però que hi havia coses que només es podien preparar hores abans. També s'havien de preparar les acreditacions. Després anava al pavelló i amb la meva col·laboradora controlàvem l'entrada de la premsa i els portàvem al seu lloc. Durant el partit feia fotos, feia d'*speaker* i controlava que les estadístiques les portessin a la premsa entre quarts. A més, al final del partit anava a buscar

l'entrenador i un jugador rival per la roda de premsa i després un jugador i l'entrenador de Girona. Quan estàvem del pavelló tornava a les oficines del club a penjar fotos del partit, estadístiques i crònica a la web del club.

Quan l'equip jugava fora anar a l'entrenament previ al partit per controlar fotògrafs dels diaris on anàvem a jugar, organitzar alguna roda de premsa prèvia en el lloc del partit. Durant el partit estava al final de la banqueta fent fotos per la web, controlant quan posaven el micròfon si era partit televisat o controlar les entrevistes amb l'entrenador o algun jugador durant el partit. Al final del partit portar el jugador i l'entrenador a la sala de premsa. Si jugàvem a Europa el mateix.

9) A finals de setembre de la darrera temporada, surt a la llum el deute profund que pateix el club. En aquell moment preveies el que acabaria passant? Quan vas pensar “Això s’ha acabat”?

Fins al juny vaig mantenir l'esperança que es solucionaria. Aleshores, ja va estar clar que no podríem sortir. Després només hi havia tràmits per intentar no desaparèixer però estava clar que s'estava acabant.

10) Alguna lliçó personal o professional que t'emportis de l'etapa Akasvayu.

La lliçó personal i professional és la mateixa: vaig estar a la feina de la meua vida. Tot i no tenir vida com deien alguns amics meus, és el millor que em va passar. Tant a l'època Casademont com a Akasvayu, que l'agost del 2000 em truquessin per entrar al club va ser el millor regal. Em vaig endur molts amics i molta gent que amb els anys m'han seguit acompanyant. Laboralment crec que vaig donar tot el que podia i vaig defensar allò que em demanava el club fins al final.